baretta magazine

NUMMER 8 • MAJ 2020

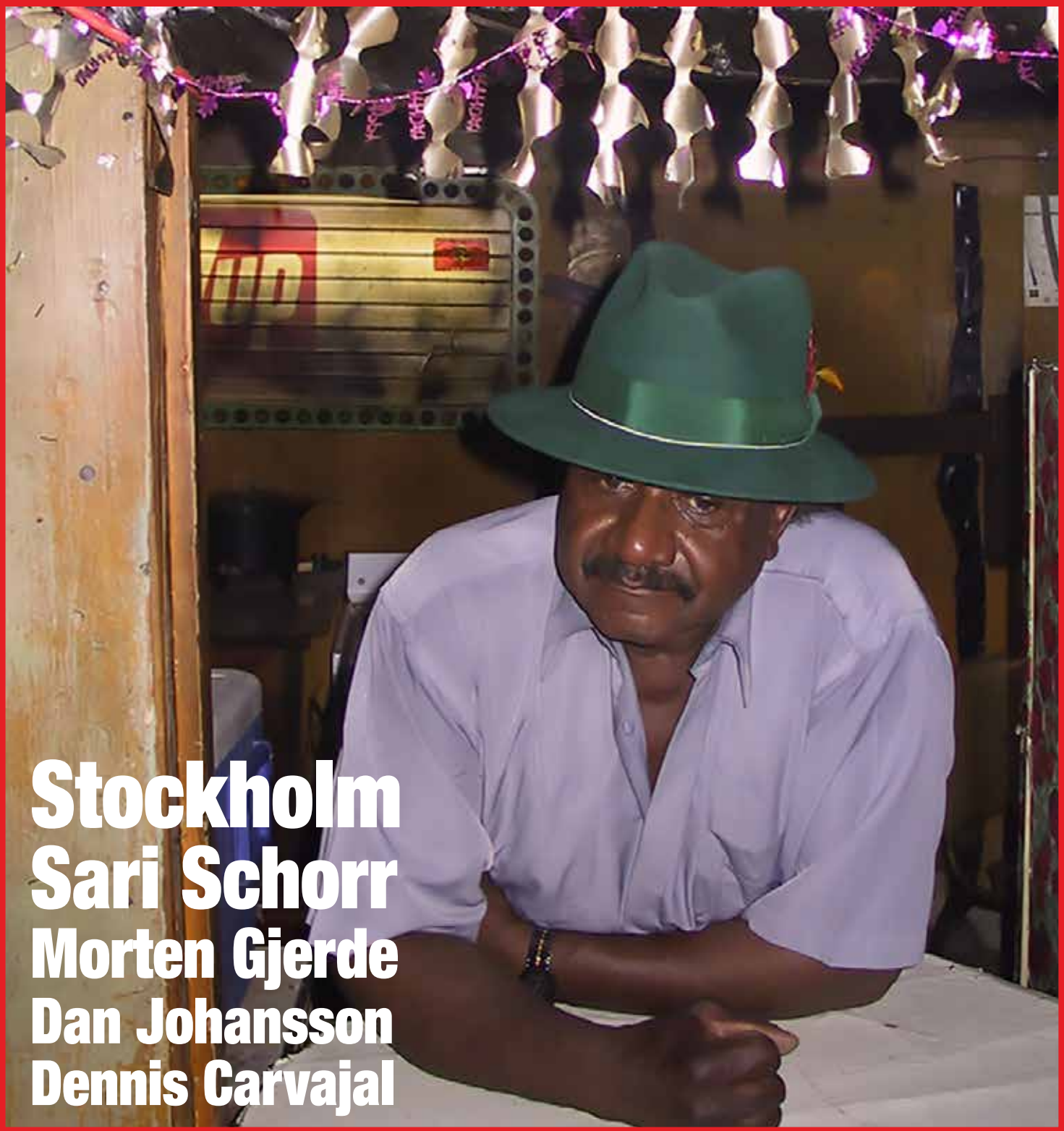

Stockholm
Sari Schorr
Morten Gjerde
Dan Johansson
Dennis Carvajal

Så annorlunda världen blev på bara ett litet ögonblick. När vi gav ut vårt förra magasin var allt som vanligt och vi hade nog inga större bekymmer. Egentligen.

Nu har vi fått lära oss nya ord som social distansering, riskgrupper och flock-immunitet. Och framför allt har vi lärt känna en ny person vid namn Anders Tegnell. Han har fått något av en landsfadersroll för oss svenskar, och i framtiden lär vi få se hur väl han utfört sitt jobb. Det har cirkulerat många roliga bilder på sociala medier, där nämnde Tegnell har varit huvudperson. Det är värt för er att kolla upp, då ni kan få ett riktigt härligt skratt under dagen.

Men det är faktiskt något som är sig precis likt. Baretta Magazine förstås. Detta majnummer innehåller en hel del spännande saker. Vad sägs om en dagstripp runt Vänern med lite udda stopp? Det är en tripp redaktionen rekommenderar varmt. Vi visar också bilder från våra besök i Stockholm. Många härliga bilder visas från vår huvudstad. Terje berättar om de nya drönarreglerna som snart träder i kraft, och visar förstås några av sina fina bilder. Vi får möta två fotografer, som har helt olika sätt att uttrycka sig på. Norska Morten Gerde och killen som numera bor i Åmål – Dennis Carvajal. Dessa två är värda att titta lite extra på. Tony har mött Dan Johansson, som kanske är Åmåls ”meste” musiker? Och så har vi förstås ett recept från vår egen kock – BeA Nilsson.

Detta och mycket mycket mer får ni i maj månads upplaga av magasinet. Så läs, ta några timmars egen karantän – och njut av oss!

Maria Olsen
Ansvarig utgivare

Omslagsbild: Po Monkey (Willie Seaberry) fotograferad i Po Monkey's Lounge, Merigold, Mississippi. Po Monkey gick ur tiden 2016. **Foto: Morten Gjerde**

baretta magazine BM

Ansvarig utgivare
Maria Olsen
maria.olsen4@gmail.com

Webbansvarig
Maria Olsen

Redaktör
Terje Olsen
grappa59@gmail.com

Layout
Tony Berg
tony@tonyberg.com

Hemsida
barettamagazine.com

Instagram
barettamagazine

Maria Olsen
Har fotografin som hobby. Arbetar med hemsidor och sociala medier i den kommunala sektorn och gillar det. På fritiden används kameran flitigt. Har varit medarbetare i två böcker, varav den ena fick Åmåls kommuns kulturpris. Hon har även placerat sig på en andraplats i Kamera- och bilds fototävling. Gick en högskoleutbildning våren 2019 i källkritik bland viraler, alternativa fakta och fejkade nyheter. Nästa projekt? Förutom denna tidning och en fotografikurs på Mitt-universitetet även att slutföra arbetet med sin egna bok!
Instagram: **mariasklick**

Terje Olsen
Intresset för foto har alltid funnits men fram till 2006 blev det mest party/naturbilder. Första systemkameran köptes på Cypern 1979 där han gjorde FN-tjänst, men det var när den första digitala kameran köptes som intresset tog fart. Är medlem i Tilt Photogroup, en grupp på nio personer. Hans största projekt så här långt var när han dokumenterade nedläggningen av Volvo Bussar i Säffle. Delaktig i två utgivna fotoböcker.
Instagram: **grappa59**

Tony Berg
Arbetade som skribent och fotograf åren 1990-2014. Arbetar sedan 2014 på Åmåls Grafiska och har genom åren hunnit med att ge ut fem böcker och medverka i ytterligare en handfull. Är grundare av Åmåls Fotofest och är även media- och bokningsansvarig på Åmåls Bluesfest. Tony har även haft ett flertal fotoutställningar och var under ett antal år med på Blues at Sea och ställde ut bluesbilder. Tony arbetar för närvarande med tre olika bokprojekt.
Instagram: **tonyberg64**

baretta
MAJ 2020

04 Stockholm
Vi har gjort några besök i Stockholm med våra kameror genom åren, i detta nummer visar vi hur vi ser på vår huvudstad

36 Litet blir stort i Dennis fotograferande
Dennis Carvajal Herrera har hittatt sin nisch när det gäller fotograferandet, han låter det lilla stå i centrum

46 Fish eye – roligt fotograferande
Terje Olsen visar ett urval av sina fish eye-bilder och ger samtidigt lite tips om hur du kan utveckla ditt vidvinkelfotograferande

58 Närmare än du tror
I detta nummer peresenterar Maria Olsen Lina Öinert som berättar om vad läsandet gett henne genom åren

60 Vänern runt på en dag
Barettas redaktion och Tilt Photogroup har gjort några turer runt Vänern de senaste åren. Vi tipsar om några intressanta platser

68 Morten Gjerde – dokumentärfotograf
Vi bekantar oss med Morten Gjerde, norsk dokumentärfotograf av rang. Se ett urval av hans bluesbilder från Mississippi

82 Vammerviksleden
Vammerviksleden i nordvästra delen av Bengtsfors kommun är en vandlingsled som bjuder på bra puls och fina miljöer

84 Dan Johansson – med musiken som yrke
Dan Johansson är nog Åmåls flitigaste musiker med runt 300 spelningar per år, något som gör att han kan leva på musiken

94 Åmål från ovan
Terje Olsen visar några av sina fantastiska drönarbilder från Åmålstrakten och berättar också lite om det nya regelverket

98 BeAs Kök – gräsligt sommartips
Grillat hör sommaren till, så BeA har botaniserat på en inte helt vanlig grillrätt som han sedan kryddat med diverse gräs och grönt

102 Kenny Neal – med bluesen i blodet
Kenny Neal växte upp med musiken. Hela familjen andades musik och så har det fortsatt för amerikanen Kenny Neal

104 Sari Schorr tar publiken med storm
Amerikanska sångerskan Sari Schorr är en blivande stjärna inom bluesen. Ta dig tid att lyssna det kommer du inte att ångra

106 Skivrecensioner
Nya och spännande album med artister som Siena Root, Lucifer, The Night Flight Orchestra och Kleerup med flera

110 Arkivet – Musik
Vi bjuder på några sidor med bilder på Åmålsband från de senaste 30 åren. Ett och annat bekant ansikte dyker upp på bild

110 Arkivet – Sport
Vi har botaniserat lite i arkivet med gamla sportbilder. Blir lite fotboll, handboll och ishockey i detta nummer

Nordens Venedig, Mälardrottningen, The Capital of Scandinavia, Tjockhult, Fjollträsk, Staden mellan broarna, Eken... Kärt barn har många namn, vi har tittat lite närmare på

Stockholm

Foto: Terje Olsen

I Stockholms kommun bor omkring 970 000 människor, i tätorten drygt 1 500 000 och i Storstockholm nästan 2,4 miljoner. Dagtid arbetar det drygt 500 000 personer på cirka 36 000 arbetsplatser. Stockholms tunnelbana har runt 700 000 resenärer dagligen. Staden har hårt belastade trafikleder där det passerar runt en halv miljon fordon per dygn. Stockholms är Sveriges huvudstad och landets största kommun. Inom stadens geografiska område finns riksdag och regering, myndigheter, utländska beskickningar och kungahus. Närmare en fjärdedel av landets alla företag finns i Stockholm.

Stockholm anses vara grundat 1252 av Birger Jarl, det är åtminstone vad vi lärde oss i historieböckerna, men det är nog en uppgift som får tas med en nypa salt. I Visbyfranciskanernas bok anges det Stockholm grundades redan 1187 som en följd av att Sveriges dåvarande huvudort, Sigtuna, attackerats och bränts ned av inkräktare österifrån. Uppgifterna går isär lite om det ar ester, kareler eller balter som stod för attacken. Oavsett om Stockholm anlades på 1100- eller 1200-talet så var det ingen ny boplats. Faktum är att de äldsta stenåldersfynden i Stockholmsområdet är från 6 000 år före Kristus. 1436 fick Stockholm sina stadsprivilegier och blev huvudstad 1634.

När de stora siffrorna nu är avklarade kan vi ägna oss åt det som är intressant med ett besök i Stockholm. Det finns ganska många vackra platser i Stockholm, men också en hel del ointressanta områden.

Gamla Stan i Stockholm är en av Europas största och bäst bevarade medeltida stadskärnor. Hela Gamla Stan tillsammans med Riddarholmen och Skeppsholmen är ett myller av historia och sevärdheter blandat med caféer, gallerier och butiker. I Gamla Stan finns också ett antal gamla kyrkor och museer. Här finns också Sveriges nationalkatedral Storkyrkan och Nobelmuseet, men den största sevärdheten är nog Kungliga slottet, ett av världens största slott med över 600 rum. På Slottet finns finns även Livrustkammaren, med kungliga dräkter och rustningar, och för den som gillar kungligheter kan vaktparaden och den dagliga vaktavlösningen vara en höjdare.

Västerlånggatan och Österlånggatan är Gamla Stans huvudgator. På insidan av dem, längs nuvarande Prästgatan, låg en gång i tiden stadsmuren som skyddade staden. Mitt i Gamla Stan ligger Stortorget, Stockholms äldsta torg, och ut från detta torg går också Stockholm äldsta gata, Köpmangatan, som finns omskriven redan på 1300-talet. Mårten Trotzigs

Stockholm

gränd är Gamla Stans smalaste gränd, inte ens en meter bred på det smalaste stället.

Stockholm har bara intagits en enda gång av främmande makt, det var 1520 då den danske kungen Kristian II intog staden och utropade sig till kung av Sverige. Men det blev bara tre år av danskt styre i Sverige, sedan sparkade Gustav Vasa ut Kristian II och hans här.

Det är lätt att ryckas med och känna tidens vingslag i Gamla Stan och även på Skeppsholm, Riddarholmen och de andra öarna i det centrala av Stockholm. Stockholm gamla bebyggelse har i stor utsträckning klarat sig från krig och bränder vilket gör att stadsmiljön är unik. Det finns mycket att se i övriga Stockholm också, men att besöka den svenska huvudstaden utan att åka till Gamla Stan vore ett misstag.

Ett av de populära besöksmålen i Stockholm är Kaknästornet som Ulf Lundell sjöng om i låten "Och går en stund på jorden" från albumet "Törst" från 1976.

Tornet på Ladugårdsgärdet i Stockholm är centrum i radio- och TV-nätet för Teracom i Sverige. Tornet är 155 meter högt, räknar man med masten blir den totala höjden 170 meter. Totalt har tornet 34 våningar. Kaknästornet är en av Stockholms högsta byggnader, och restaurangen som finns i tornet är definitivt den högst belägna restaurangen på många mils radie. Vid god sikt kan man se bortemot sex mil från tornet. Namnet, Kaknästornet, kommer från en av de fyra kungsgårdar som låg låg i området.

Tornet började byggas 1963 för att försörja Sverige med radio- och tv-sändningar. Det invigdes 1967 av Olof Palme som då var kommunikationsminister. En trappa upp finns också en inhägnad uteplats med kikare för den som vill titta lite närmare på omgivningen. Dessvärre är Kaknästornet stängt för allmänheten för för närvarande på grund av terrorhot, men förhoppningen är att kunna öppna framöver.

Tipsen som följer är inte alla inne i de centrala delarna av Stockholm, men väl värda ett besökt.

Om vi börjar med de tre platser i Stockholm som finns med på Unescos världsarv är det Drottningholms slott, Skogskyrkogården och Birka. Drottningholms slott ligger på Lovön i Mälaren väster om Stockholm. Slottet fick sitt namn redan 1579 då Johan III byggde ett stenhus åt sin drottning, Katarina. Det nuvarande slottet uppfördes under åren 1662 till1750 på initiativ av drottning Hedvig Eleonora. 1777 köpte staten egendomen av drottning Lovisa Ulrika, sedan dess har slottet och marken varit i statens ägo. Sedan dess

Foto: Tony Berg

Foto: Terje Olsen

Foto: Tony Berg

Foto: Maria Olsen

Stockholm

har sittande kungafamilj haft dispositionsrätten av slottet.

På slottsområdet finns förutom slottet ett flertal byggnader och områden som Kina slott, Drottningholms slottsteater med Teaterplanen dessutom Lilla Kina, Hemmet, Götiska tornet, Drottningholmsmalmen. Slottet består av barockträdgård och en engelsk park. Parken och slottsbyggnaden är till stora delar öppna för besökare. Drottningholms park och byggnader besöks årligen av uppskattningsvis 700 000 personer.

Birka på Björkö i Mälaren var under vikingatiden en viktig handelsplats i svearnas rike, vilken kan göra anspråk på att ha varit Sveriges första stad. Birka anlades omkring år 790, men man vet inte riktigt vem som grundade staden. Omkring 700–1 000 personer tros ha varit bosatta i Birka när staden var som störst. Birka var ett riktigt handelscentra där det inledningsvis fanns mest varor från arabiska länder och senare från Syd- och Västeuropa. Det rörde sig om byteshandel där inhemska varor som järn och päls.

Skogskyrkogården är en begravningsplats i stadsdelen Gamla Enskede inom Stockholms kommun som invigdes 1920 och är sedan 1994 med på Unescos världsarvlista. Kyrkogården skapades i början av 1900-talet av arkitekterna Gunnar Asplund och Sigurd Lewerentz. Området var då ett tallbevuxet rullstensåsområde med några sandtag i norr. Arkitekterna utgick från naturens naturliga förutsättningar och skapade ett landskapsrum med sakral känsla med fem begravningskapell.

Gravplatserna är till största delen ordnade i kvarter inne i tallskogen. Här finns också en minneslund och en monumental kulle, Meditationslunden, samt en urngård i det fria för placering av gravurnor. Skogskyrkogården förvaltas av kyrkogårdsförvaltningen i Stockholms kommun.

För den som vill gå på museum finns det mängder att välja på. Allt ifrån den klassiska typen av museum som Vasamuseet, Nobel Prize Museum, Östasiatiska museet, Nordiska museet, Historiska museet Medeltidsmuseet och Moderna museet till lite mer udda som Stockholms Spelmuseum och Stockholm Toy Museum. Totalt finns det runt 70 museer i Stockholm.

Fotografiska, som ligger ett stenkast ifrån Slussen i Stockholm, är en av världens främsta samlingsplatser för fotografi. Redan i början av 1940-talet föreslog Hovfotograf Sundgren att Sverige skulle inrätta ett fotografiskt museum. Han fick som han ville, men

Foto: Maria Olsen

Foto: Tony Berg

Foto: Terje Olsen

Foto: Tony Berg

det dröjde lite, ungefär 70 år. I maj 2010 invigdes fotografiska i ett tidigare tullhus som byggdes 1906-1910 och är ritat av en av Sveriges mest kända arkitekter, Ferdinand Boberg.

På utsidan ser byggnaden i stort sett ut ut som den gjort sedan starten, invändigt har det dock hänt en hel del. Interiören är moderniserad och renoverad för att passa museets behov. Fotografiska har totalt en yta av över 5 500 kvadratmeter.

Fotografiska har ett klart uppdrag. Museet ska visa både de riktigt stora fotograferna i Sverige och världen, men även de nya namn som kommer fram. Tanken är också att Fotografiska ska se till att världen får upp ögonen för svenskt fotografi, samtidigt som det ska introducera internationella fotografer för den svenska publiken, ett uppdrag som Fotografiska lyckats bra med hittills. Det har visats många intressanta utställningar på museet med fotografer som Nick Brandt, David LaChapelle, Christer Strömholm, Steve Schapiro, Marcus Bleasdale, Anton Corbijn, Helen Levitt, Robert Mapplethorpe, Edward Burtynsky, Albert Watson och Lennart Nilsson samt många fler. Museets butik är rena paradiset för alla älskare av fotoböcker. Hyllmeter efter hyllmeter med fotogodis.

När det gäller mat och dryck finns det mängder att välja mellan i Stockholm. Du kan hitta mat från alla kultur men även modern nordisk mat som ligger i framkanten av nya smaker och koncept, sedan är det upp till var och en vad man föredrar. Här finns det alldeles för många bra alternativ för att kunna plocka ut några få.

Shoppingen erbjuder naturligtvis ett otroligt brett utbud. Även för en övervintrad skivälskare finns det mycket gott att välja bland. Mickes skivor i Hornstull, Pet Sounds på Södermalm, Sound Pollution i Gamla stans, Record Hunter i Vasastan och Record Mania på Södermalm. De är kanske de bästa men det finns många fler intressanta skivbutiker i Stockholm.

För dig som reser runt med kameran finns det också några speciella platser att besöka. En av dem är Spökstaden i Täby Kyrkby. Täby är en av Stockholms mer exklusiva villaförorter. I ett skogsparti vid Täby Kyrkby ligger ett antal övergivna spökhus. Det ryktas om att övernaturliga krafter ska ligga bakom, det är upp till var och en att tro på vad man vill, men det gör sig bra på bild.

Snösätra graffitipark är ett gammalt industriområde i Rågsved där graffitikonstnärer har fått lagliga väggar.

Foto: Maria Olsen

Foto: Maria Olsen

Hela området pryds av fantastiska målningar. Har du redan varit där men det är ett tag sedan är det värt ett nytt besök då det med jämna mellanrum tillkommer nya målningar.

På Löwenströmska sjukhuset i Upplands Väsby finns många övergivna lokaler som lämpar sig väl att fotografera. Beckers färgfabrik på Lövholmen är en annan intressant övergiven plats som fortfarande står kvar och är relativt orörd.

I närheten av restaurang Telegraf på Telegrafberget står en stor Champagneflaska i stål. Den lät Jan Stenbäck bygga till millennieskiftet för att det skulle spruta upp ett fyrverkeri ur flaskan. Det kostade mer än tio miljoner att bygga upp flaskan. Ett annat fotovänligt område är de gamla gasklockorna vid gamla Fortum i Värtan.

På Lidingö ligger Agas tidigare produktionslokaler som byggdes 1978. Agas gamla huvudkontor har stått tomt i några år och kommer rivas, men tanken är att flera av de äldre fabrikslokalerna ska bevaras. Idag är området omdöpt till Dalénum.

Ågestaverket söder som Stockholm är nedlagt kärnkraftverk. Verket var Sveriges första kommersiella kärnkraftverk och var i drift mellan 1963 och 1974. Här är bland annat delar av Madonnas video ”Nothing really matters” inspelad.

Om du besöker övergivna platser kan det vara värt att kontrollera om det är tillåtet att besöka dem. Vissa är privatägda och det kan ibland krävas tillstånd för att få fotografera på plats.

Stockholm har en av världens mest örika skärgårdar med cirka 30 000 öar. Efter farlederna ut mot Östersjön och övriga skärgården ligger det många fantastiska villor men också en hel del övergivna militäranläggningar man kan besöka, något som underlättas av att vara båtburen. Men det finns några av de gamla militärförläggningarna som fortfarande är skyddsobjekt så där är det lika bra att låta kameran ligga kvar i båten. Ibland är det även så att det är lika bra att stanna i båten då det kan bli höga böter bara du kliver iland om dessa platser.

Tony Berg

Foto: Terje Olsen

Länkar
stockholm.se
stockholmsspelmuseum.se
petsounds.se
nysse.com
tiptop.se
fotografiska.com
abbathemuseum.com

Foto: Tony Berg

Foto: Maria Olsen

Stockholm

Foto: Terje Olsen

Foto: Tony Berg

Foto: Tony Berg

Foto: Terje Olsen

Stockholm

Foto: Terje Olsen

Foto: Terje Olsen

Foto: Tony Berg

Foto: Tony Berg

Stockholm

Foto: Terje Olsen

Foto: Tony Berg

Stockholm

Foto: Terje Olsen

Foto: Tony Berg

Foto: Maria Olsen

Foto: Tony Berg

Stockholm

Foto: Terje Olsen

Stockholm

Foto: Terje Olsen

Foto: Tony Berg

Foto: Tony Berg

Stockholm

Foto: Terje Olsen

Foto: Terje Olsen

Foto: Maria Olsen

Foto: Tony Berg

Foto: Tony Berg

Foto: Tony Berg

Stockholm

Foto: Tony Berg

Stockholm

Foto: Tony Berg

Foto: Tony Berg

Foto: Maria Olsen

Foto: Tony Berg

Foto: Tony Berg

Foto: Terje Olsen

Stockholm

Foto: Terje Olsen

Foto: Tony Berg

Foto: Tony Berg

Foto: Maria Olsen

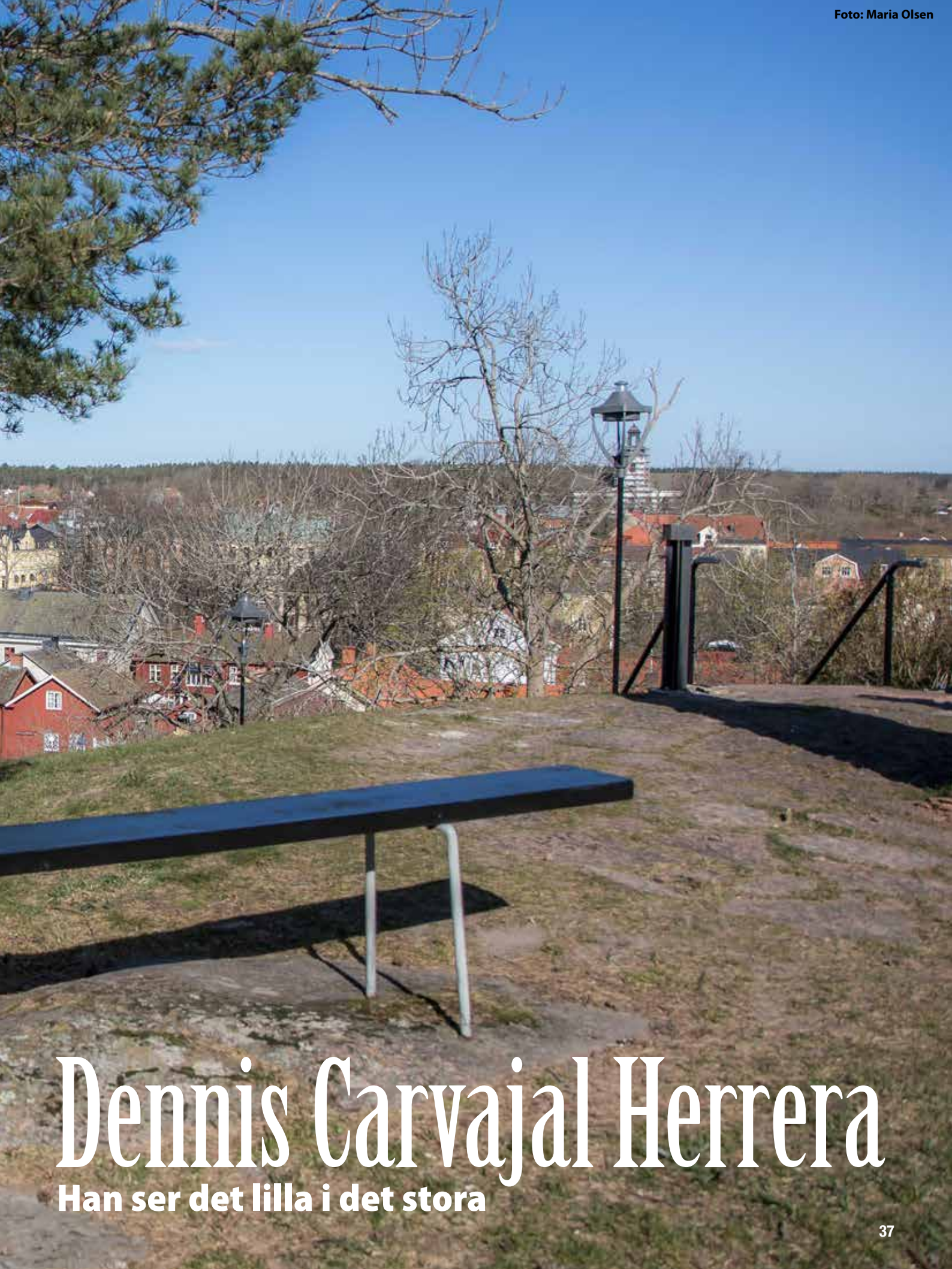

Dennis Carvajal Herrera

Han ser det lilla i det stora

Dennis Carvajal Herrera ser det lilla i det stora

Jag såg härliga bilder på miniatyrfigurer i mitt flöde på Instagram, och jag blev nyfiken. Vad var detta? Någon som fotograferade miniatyrfigurer? Men vänta nu, var det inte Åmålsmotiv? Min nyfikenhet var väckt, och jag har sedan dess följt @pepitocarnvalj på Instagram. Jag har slagits av vilket stort mått av humor och slagfärdighet hans bilder innehåller. Efter att ha samlat mod ett tag tog jag kontakt med denne härlige och mycket kompetenta fotograf.

Berätta lite mer om dig själv. Vem är Dennis?

– Jag heter Dennis Carvajal Herrera är 27 år, och bor i Åmål tillsammans med min fru Josefine och tvååriga son Stellan. Vi flyttade till Åmål för cirka 4 år sedan efter att ha bott och studerat i Karlstad under några år, men jag är uppväxt i Billingsfors. Jag arbetar som boendehandledare inom socialpsykiatrin och på fritiden umgås jag med min familj och mina vänner. Vid sidan av detta har jag även figurfotografi, film och musik som intresse.

Hur kom det sig att du började fotografera miniatyrfigurer? Varifrån får du idéer och inspiration?

– Intresset för figurfotografi kom till mig för fem år sedan men det blev mer seriöst för tre år sen, då jag började köpa fler figurer, diorama-scener och en ny kamera. Intresset för actionfigurer föddes däremot genom att jag blev medlem i en grupp på facebook. Jag tänkte sälja leksaker från min barndom men resultatet blev istället att jag köpte fler. Därefter tillkom intresset för figurfotografi, vilket blev ännu mer spännande.

Fotograferandet av figurerna har alltid varit ett sätt för mig för att kunna förmedla och berätta mina erfarenheter, åsikter eller vardagsliv. Jag har givetvis ett stort intresse för den popkulturella området (Marvel, Star Wars, DC Comics för att nämna några) De har varit en bra komplettering för att uttrycka mig genom fotograferande av mina figurer i olika poser och scenarion. Inspiration får jag främst från filmer, tv-serier och egna erfarenheter, men även från vissa platser ute eller inne i vårt hus.

Vi ser på ditt Instagram att du även lägger ut tutorials/instruktionsfilmer hur du gör. Kan du berätta lite om hur en fotografering går till? Vad använder du för utrustning?

– Ja, det stämmer att jag delar med mig hur mina fotograferingar går till. Eller egentligen är det för att man ska få en inblick i hela processen går till. Oftast brukar jag utgå från en eller flera figurer med en bakgrund. Sedan använder jag mig oftast av två till tre stycken bärbara kamerabelysningar (Aputure AL-M9 och Lumecube Air) Där jag placerar två belysningar som är på vardera sidan av objektet, och den tredje som oftast är ovanför. Därefter reglerar jag ljusstyrkan och använder möjligen någon färgfilter, beroende på vilken typ av stämning/känsla jag vill få till. Sist men inte minst använder jag kameran och tar ett par bilder. Kompositionen/

Foto: Dennis Carvajal Herrera

Foto: Dennis Carvajal Herrera

vinkeln är också givetvis viktig för att kunna stärka budskapet jag vill få fram med bilden.

Jag använder en Sony RX100 Mark III, och förutom den använder jag mig av olika tripods, Atmosphere Aerosol (dimma på burk), egengjord reflexskärm, färgfilter, tjocka ståltrådar tillsammans med kludd för att få figuren att stå still vid olika poser, samt ovannämnda kamerabelysningar. Däremot behöver det inte alltid vara kamerabelysning med högre kostnad som ska användas i denna hobby. Jag använder mig också av LED-lampor som "Jansjö" från IKEA och någon lampa som jag köpte från närmaste bensinmack. Sedan är ju även dagsljuset till stor hjälp.

Jag ser att du brinner extra för kunskapen om mental ohälsa. Kan du berätta lite mer om detta engagemang, och bakgrunden till detta?

– Bakgrunden till detta är att jag för cirka 5 år sedan blev jag sjukskriven för utmattningssyndrom. Mycket av orsaken till detta var arbetsrelaterad stress men även privata händelser från åratal tillbaka, som jag inte hade bearbetat rätt. Istället för att lyssna på mina känslor och reflektionerna kring dessa fortsatte jag att förtränga mina känslor. Jag fortsatte att ösa på, läste på universitetet, bekantade mig med nya personer och bara ångade på. Till slut tog det stopp och kroppen sade ifrån.

Idag förhåller jag mig på ett annat sätt till mitt arbete och framförallt mitt privatliv. Jag har mina verktyg och medel till att hantera stress och ångest. Skulle jag märka att det blir för mycket kliver jag åt sidan innan det blir en krock. När jag delar mina bilder, med ämnet mental ohälsa, så gör jag det oftast i syfte av att upplysa om hur det kan te sig och kännas för någon vid olika situationer. Det blir också ett sätt för mig att uttrycka mina åsikter och känslor genom bilderna.

För två år sedan hittade jag en hashtag på Instagram, #WithToysInMind, där man kunde använda som hashtag till bilder rörande mental ohälsa. Jag blev väldigt glad men även lite förvånad över att jag inte tidigare hade tänkt på att

Foto: Dennis Carvajal Herrera

jag kunde uttrycka mina tankar om mental ohälsa genom figurfotografi. Det är både givande och utvecklande.

Förra året fick jag och tio andra figurfotografer förfrågan om att skriva ner våra erfarenheter i relation till vårt hobby i en bok. Vinsten från bokförsäljningen gick till @samaritanscharity, en välgörenhet som syftar till att ge känslomässigt stöd till alla i emotionell nöd, som kämpar för att hantera eller är i risk för självmord.

Har du haft utställningar med dina bilder någonstans?

– Förra året hade jag en utställning och min första egna vernissage, på Hantverksmagasinet i Åmål. Året före deltog jag i Åmåls fotofest. Det var första gången jag ställde ut mina foton. Det var verkligen ett stort steg för mig och väldigt givande. Sedan har jag fått möjligen att få hänga upp några av mina foton på Marielles kök och café, vilket var kul.

Som det ser ut i framtiden har jag eventuellt två utställningar på gång, en i slutet av sommaren och en i höst. Den ena är på Galleri 2 i Säffle och kommer att gå av stapeln i augusti 2020. Den andra utställningen som jag ser fram emot är vid Wall of art i Karlstad.

Jag ser att du varit med i Exclumagazine. Har du varit med i någon mer tidning?

– Förutom Exclumagazine har jag deltagit i "Toy Photographers" – Six Image Narrative, där man delar med sig en serie, med ett tema, bestående av sex stycken bilder. Jag valde föräldraskap som tema. Se länk i fakta nedan.

Är du självlärd? Vad har du för tips till nybörjaren?

– Ja, det skulle jag nog kunna säga. Jag har lärt mig en del genom tips och knep från youtube, samt från min fru som fotade lite före jag började med denna hobby. När jag satte igång med detta hade jag ingen som helst mål eller strävan om att få till hög kvalité av bilderna, eller bli upptäckt inom

Foto: Dennis Carvajal Herrera

Foto: Dennis Carvajal Herrera

sociala medier. Det var och är än idag en rolig grej att syssla med. Så om man funderar på att börja med detta, fotografera kravlöst och ha kul med mobilen! Det är mitt bästa tips. Allt annat som exempelvis komposition kommer med tiden.

Var hittar vi dig?

– Jag finns på Instagram och Facebook. På ett Instagramkonto som heter @HoldMyToys, laddar jag även upp andra samlare/figurfotografers favoritfigur, samt ett svar till varför de valde den figuren som sin favorit.

Jag ser att detta är en subkultur och att det är många som delar ditt intresse. Har du stort nätverk?

– Det är en utbredd subkultur och det finns ett flertal det

Foto: Dennis Carvajal Herrera

konton på instagram som delar detta intresse. De jag har mest kontakt med är inom Europa och några i USA.

Vad har du för framtidsplaner?

– Jag har länge funderat på om att söka fotokurser, men får se över det i framtiden. Förutom det har jag mina två, eventuella, utställningar som jag jobbar lite på.

Har du något roligt fotominne du vill dela med dig av?

– Det är nog bland de första gångerna jag började att testa att fota ute i stan. Jag hade då med mig en Leonardo-actionfigur, dock i större modell på cirka 40 cm, från Teenage Mutant Ninja Turtles. Jag tog bilden vid närheten av Netto och Hantverksmagasinet. Det var pirrigt, stressigt men ändå jätteroligt!

Har du något mindre lyckat fotominne?

– Det är alla gånger figurerna, med sitt stöd som håller upp deras posering, ramlar ner på grund av blåsigt väder. Om det är också något jag har lärt mig med tiden, är det att gå ut och fota när det är som mest vindstilla. Vid något tillfälle flög några färgfilter bort och hamnade i sjön.

Har du någon drömfotografering som ännu inte blivit av, men som du vill göra?

– Jag har nog fått till några som jag är väldigt nöjd med. Men det finns allt fler idéer och platser jag vill prova, bland annat ute i Yttre Bodane, Baldersnäs och vid den nya Kungsbergstrappan.

Vilket bildbehandlingsprogram använder du?

– Jag använder är Lightroom och Photoshop och är jättenöjd med dessa.

Vi på Baretta Magazine är helt övertygade om att Dennis kommer att ses i betydligt större sammanhang framöver. Säffle och Karlstad är bara början på denna denna utstakade väg som alla miniatyrfigurer och Dennis har framför sig. Gå in och följ dessa konton så kommer ni att upptäcka hur mycket känslor och tankar man kan förmedla med bilder.

Maria Olsen

Foto: Dennis Carvajal Herrera

Foto: Dennis Carvajal Herrera

Foto: Dennis Carvajal Herrera

Foto: Dennis Carvajal Herrera

Foto: Dennis Carvajal Herrera

@pepitocarnvalj
@HoldMyToys
@samaritanscharity
#WithToysInMind
Facebook: Pepitocarnvalj
toyphotographers.com/2019/07/17/parenthood/#.XSXM14ZUn4.facebook)

Foto: Dennis Carvajal Herrera

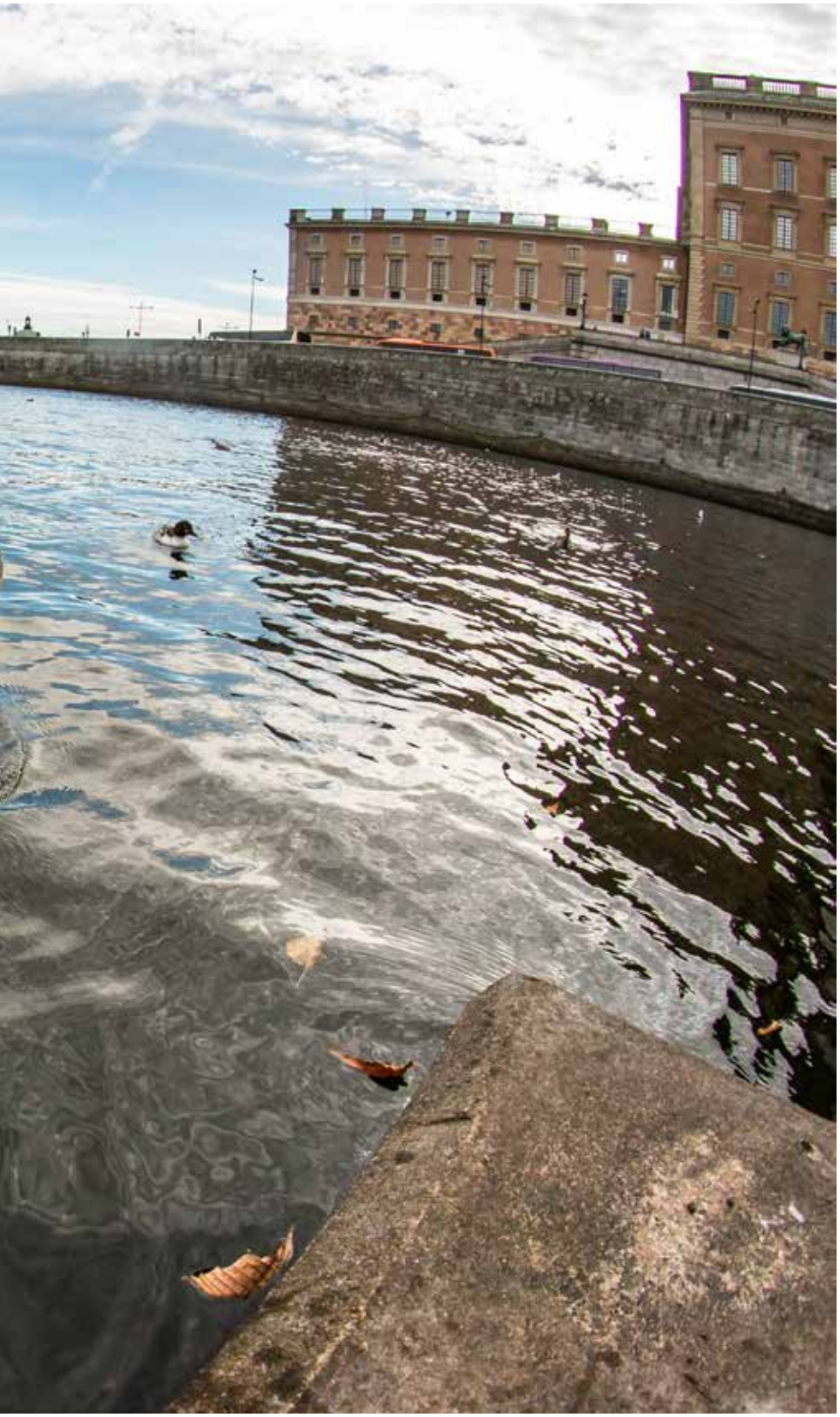

fish eye

Ett objektiv som verkligen är roligt att använda är ett så kallat fisheye. När man fotograferar med ett sådant objektiv får man en helt annan vinkel i bilden än när man fotar med en vanlig vidvinkel.

Allting kommer att få ett väldigt förvrängt perspektiv utom det som är närmast mitten. Därför får man fundera över vad som ska visas med så korrekt perspektiv som är möjligt och placera det i mitten av bilden eftersom det är här distorsionen (förvrängningen) är som minst.

Man måste tänka om från de vanliga kompositionsreglerna, det som är i gyllene snittet med ett fisheye kommer inte riktigt att se ut som det gör i verkligheten. Den här förvrängningen kan man använda om man vill ha en rolig effekt.

När kan man då använda ett fisheye? När som helst, skulle jag säga. Natur, porträtt, action, konserter, det är bara din egen fantasi som sätter stopp. I trånga utrymmen t.ex. är fisheye perfekt att använda.

Är man som sagt bara medveten om snedvridning som uppstår i ytterkanterna av bilden, så är fisheye väldigt roligt att använda. Det är bara ut och leta linjer, runda former och prova sig fram.

Terje Olsen

Har man tålamod kan man få riktigt roliga bilder på djur. Denna svan blev lite upprörd till slut.
Foto: Terje Olsen

Reklam? Kan man kanske använda ett fisheye till. **Foto: Terje Olsen**

Man kan få med en väldigt utspridd artistuppställning med ett fisheye. **Foto: Terje Olsen**

Undrar hur båten ser ut som ska ha den här platsen. **Foto: Terje Olsen**

Här kan man ana att varken horisonten eller taknocken på Kulturmagasinet är vågräta. **Foto: Terje Olsen**

Gothia Tower fotat på håll. **Foto: Terje Olsen**

Placerar man horisonten i mitten och inte har några raka linjer i förgrunden kan man med fördel använda ett fisheye för naturbilder. **Foto: Terje Olsen**

Gothia Tower fotat på nära håll. **Foto: Terje Olsen**

Ett tydligt exempel på förvrängningen som blir i kanterna på bilden. Flaskan som är placerad mitt i bild ser normal ut. **Foto: Terje Olsen**

Lek med linjer, gå på upptäcksfärd, testa dig fram. **Foto: Terje Olsen**

Bänkar framför en rak vägg. **Foto: Terje Olsen**

Dessa sju spelautomater står egentligen i en rak rad. **Foto: Terje Olsen**

Använd horisonten för att få effektfulla bilder. **Foto: Terje Olsen**

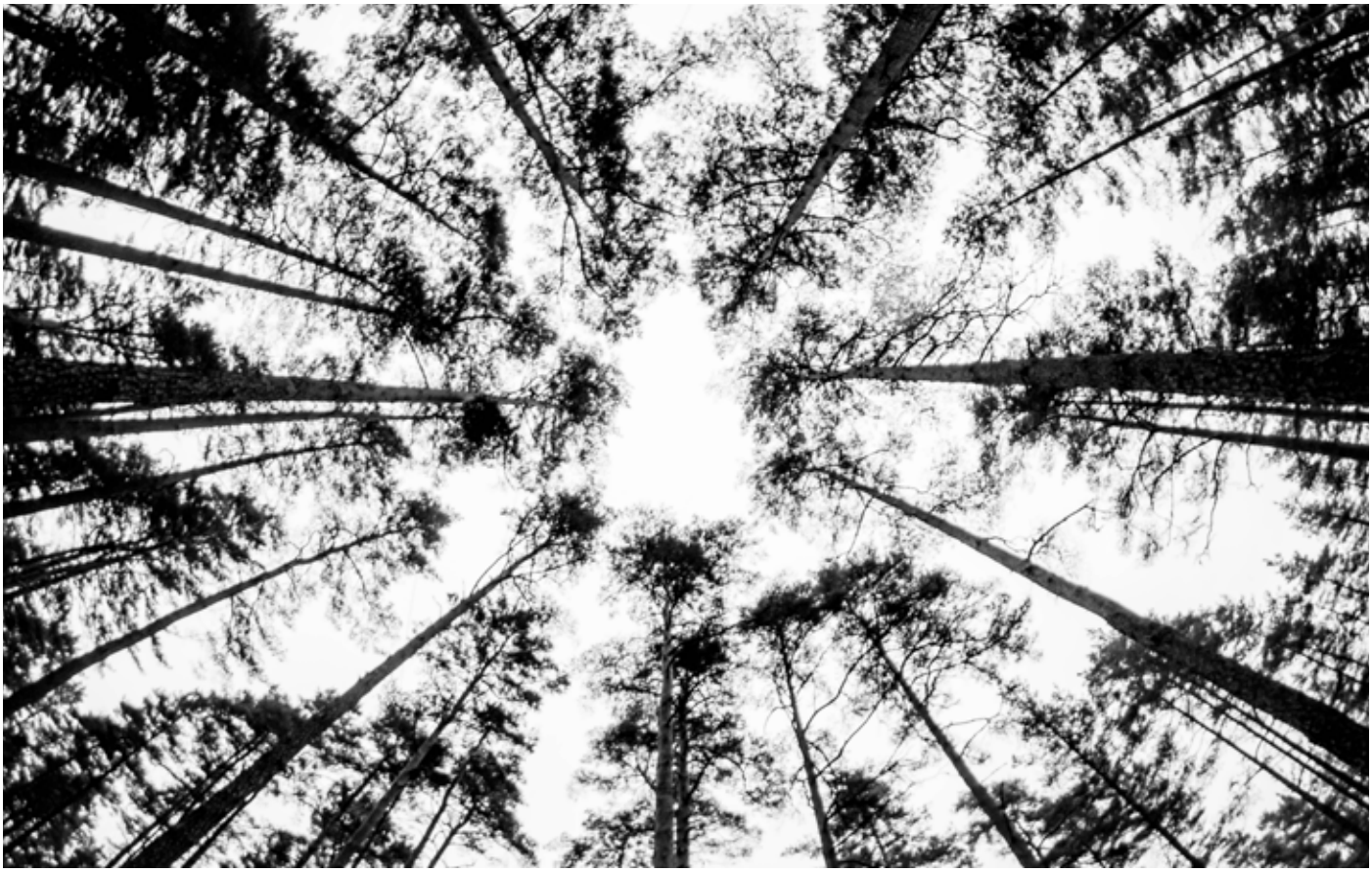

Att rikta kameran rakt upp kan ge häftiga effekter. **Foto: Terje Olsen**

Att leta upp former som funkar att fota med fisheye är en utmaning, men övning ger färdighet. **Foto: Terje Olsen**

En tydlig perspektivförvrängning av både bil och horisont. **Foto: Terje Olsen**

Exempel på raka linjer i ytterkanterna som förvrängs. **Foto: Terje Olsen**

coop

Hitta former som kan passa att fota med fisheye.
Foto: Terje Olsen

Jag ville ta reda på vem människan bakom porträttet är

Foto: Maria Olsen

Närmare än du tror

Lina Öinert

Den första bok jag läste var Bröderna Lejonhjärta. Jag skulle snart fylla fem år och hade precis lärt mig att foga ihop krumelurerna som kallas bokstäver till något begripligt. Jag älskade sagor, berättelser och historier och vid läggdags kunde min mamma sucka och säga att ”är det inte dags att du lär dig läsa själv snart?” Inte menat som någon egentlig uppmaning, utan mer som ett trött rop på hjälp. Barnet ville aldrig bara höra en saga eller två, hon fick aldrig nog. Och den trötta modern sa något i förbifarten som högg fast hos barnet.

Så jag lärde mig läsa. Genom enträget tittande på Fem myror är fler än fyra elefanter, genom att rita bokstäver och genom att kika på vad min storebror läste och hur han verkade göra.

Men tillbaka till Bröderna Lejonhjärta. Den första bok jag läste på alldeles egen hand var knappast vad min mamma hade tänkt sig när hon slängde ur sig det där om att jag borde lära mig läsa själv. Men Bröderna Lejonhjärta lärde mig några av de viktigaste sakerna jag burit med mig i livet: Det finns goda människor som kommer hjälpa dig när du minst förtjänar det.

Det finns alldeles för ofta en ”Guldtuppen” som visar sig vara en opålitlig jävel, men du kan inte gå runt och vara misstänksam mot folk hela tiden för det.

Det finns saker man måste göra även om det är farligt. Annars är man inte människa utan bara en liten lort.

Jag vågar nästan ingenting. Jag är rädd för det mesta och tycker att nästan alla nya saker känns farliga. Jag bär med mig en rädsla att inte bli omtyckt, att misslyckas och att inte vara bra nog. Men så kan man ju inte gå runt och leva sitt liv. Ibland måste man göra saker man inte vågar, annars är man bara en liten lort.

Jag har förstås läst allt annat Astrid Lindgren skrivit också, inte bara Bröderna Lejonhjärta, och det där med att våga och att utsätta sig för det farliga och obekanta är återkommande teman. Pippi lever själv och försöker få tillvaron att gå ihop i den mån den nu kan för ett ensamt barn som har en kappsäck full med guldpengar, Mio drömmer sig bort och Ronja gör rätt i att akta sig för att trilla i älven först när hon står vid älven. För om man inte chansar, om man inte vågar, om man inte provar, hur ska man då någonsin få veta vad man klarar av och hur farliga saker egentligen är?

De bästa saker jag har gjort i livet har varit när jag satsat på det där jag egentligen inte vågade. Att söka till en gymnasieskola där jag inte kände en enda annan elev för det stora och läskiga i att ägna mig åt en dröm, att åka till en ö jag aldrig varit på för att stanna en hel sommar och läsa en kurs, att lära mig stå framför hundratals människor och föreläsa, att starta företag utan att riktigt ha en aning om vad jag gav mig in på, att ge upp företaget när jag insåg att jag var klar med det, att börja med en kontaktsport på rullskridskor och att bli Friskisinstruktör. Till exempel. Inte så vansinnigt stora saker sett i efterhand, men saker jag tyckte kändes smått omöjliga eller svåra eller skrämmande när jag hade valet framför mig. Och som gett mig oerhört mycket. Tänk om jag inte hade vågat? Så mycket jag hade gått miste om.

Så nu är det din tur. Nu vill jag att du blundar. Blunda och låt dina drömmar dansa framför dig. Ser du? Ser du något du skulle vilja göra? Något du drömmer om och hoppas på, men som du brukar vispa bort ur tanken? Något du inte vågar?

Hugg tag i det nu. Och håll fast.

Prova.

Jag lovar dig att du inte kommer ångra det.

Byklevsfallet vid Halleberg.
Foto: Terje Olsen

Vänern runt
The Baretta Way

Kan man åka runt Vänern och göra det utan att stanna till på varje turistfälla som finns? Ja, det går faktiskt. Redaktionen på Baretta Magazine har gjort det ett par gånger, och faktiskt hittat några guldkorn som vi vill tipsa er om.

Detta är en dagsutflykt som rekommenderas varmt av oss i redaktionen. Se till att starta tidigt på dagen, packa med en kaffekorg – och bara njut av resan. Det är lite "transportsträckor" här och var efter resan, men då kan man ju passa på att ha lite frågesport i bilen. Varför inte passa på att lära sig mer om ställena man ska besöka?

Senaste resan runt Vänern gjorde vi tidigare i våras. Vi hade inte jättetur med vädret, men resan var ändå lyckad. Vi körde varvet motsols och började alltså med att köra E45 söder från Åmål. Vi gjorde inte några stopp i Dalsland, det spar vi till ett reportage om Dalsland framöver.

Första stoppet denna gång blev vid Byklevsfallet på

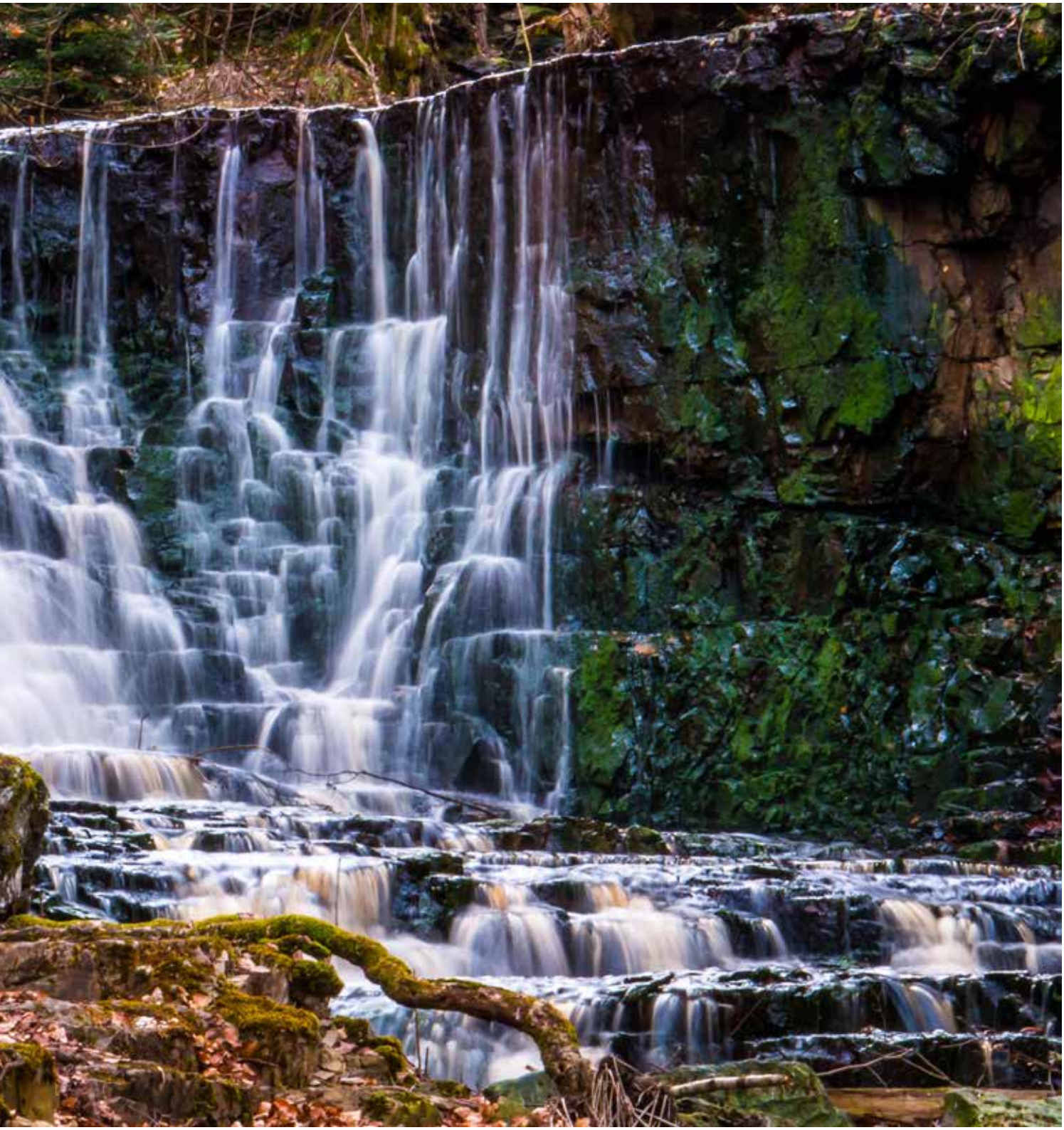

Hunneberg. Många är de gånger man kört längs med Hunneberg och inte haft en tanke på att stanna till och titta på det lilla men vackra vattenfall. På våren eller när det regnat mycket är det bra fart i fallet som har ungefär 25 meters fallhöjd. Det går alldeles utmärkt att se fallet från vägkanten, men man kan också vandra en bit upp längs fallet om man vill det.

Efter ytterligare några mil stannade vi till för en fika vid rastplats Viggen. Vem vill inte fika med ett Viggenplan? We do! I Grästorp har man satt ett Viggenplan på en pelare, och samtidigt lagt en rastplats här där både de inre och yttre faciliteterna är fräscha och välskötta. Här finns det dessutom massor med bra broschyrer som gjorde den fortsatta resan full av överraskningar, då tipsen var både många och bra. Så, stanna till här!

Kristinedals gamla fabriksområde i Saleby är kanske inte helt lätt att hitta, men kollar man upp vägen i förväg är det en liten omväg som är väl värd besväret. Fabriken

Denna sida: Kalkstensbrottet i Hällekis vid Kinnekulle och Kinnekulle Ring från ovan. Nästa sida: Fyrverkeri i Lidköping, Konstverk i Mariestads hamn. Stickan Anderssons byst i Hova samt Kristinedals gamla fabriker.

Foto: Maria Olsen

Foto: Terje Olsen

har fått nytt liv som så många gamla industribyggnader. Här finns 500 kvadratmeter tyg, vilket möjligen kan fresta åtminstone hälften av familjen, men det var den övriga delen av området som gjorde besöket minnesvärt för oss. Gamla fabrikslokaler i rött tegel, ett litet vattenfall och en i övrigt vacker och rogivande miljö. Det här är ett ställe som bara ger mer, ju mer man promenerar omkring.

Nästa anhalt blev Kinnekulle. Vi som bor i Åmål kan ofta se hur Kinnekulle tornar upp sig på andra sidan Vänern när sikten är god. Själva Kinnekulle ligger i Götene kommun och är som högst 306 meter över havet. Om ni hoppade över fikan vid Rastplats Viggen kan det kanske vara dags för en liten fika här. Resturang finns. När ni är mätta och nöjda föreslår vi att ni tar en promenad på utkiksplatserna som finns runt om. Det är på sina ställen en hisnande utsikt över Vänern. Det finns även en del vandringsleder här, för den som vill och orkar röra sig.

Vid foten av berget ligger racingbanan Kinnekulle Ring.

Foto: Maria Olsen

Foto: Tony Berg

Foto: Maria Olsen

Foto: Maria Olsen

Den invigdes 1969 och har en banlängd på 2 072 meter. För oss som är födda innan sjuttiotalet kanske namnet Jochen Mass låter bekant? Jodå, 1973 körde han Formel 2 på denna bana. Under åren har sedan ett stort antal tävlingar i rallycross körts på denna bana. Kinnekulle Ring är väl värt ett besök för den motorintresserade.

Dagens positiva överraskning för oss alla var nog stenbrottet vid Hällekis på Kinnekulle. Det kallas ofta ”Lilla Grand Canyon” och man kan lätt förstå varför. Vi gjorde denna utflykt under påskhelgen, och det var folktätt här kan vi lova. Kaffekorgar, husbilar och massor med folk åkte hit för att träffas. Vad är det då man får se? Ja, ett 40 meter djupt kalkbrott, men även en artificiell sjö med en häftig utsikt. Fram till 1979 så användes kalkstenen för cementtillverkning. De undre lagren av kalksten är över 400 miljoner år gamla. I berget kan man också få se fossiler från bläckfiskar och kräftdjur som levde i havet när bergarten bildades. För dig som gillar

Denna sida: Fartfylld bild från rastplats Viggen i Grästorp samt en nostalgimack i Sjötorp. Nästa sida: Hamnområdet i Sjötorp samt en granitstapel på samma plats. Övriga två bilder är från Askeviks camping vid Vänern en vacker solnedgång.

Foto: Terje Olsen

Foto: Maria Olsen

sportfiske finns det möjlighet att fiska regnbågsöring här.

Lidköping är en av de vackraste städerna runt Vänern. En stad som har många evenemang. Här bjuds man på en genuin småstadskänsla. Vi föreslår ett besök på Rörstrand center, som ligger nästan mitt i centrum. Där kan du kanske göra något fynd på fabriksutförsäljningen? Om inte hela familjen vill med på denna shopping finns det sittplatser här för den som vill vila benen lite.

Nästa stopp blev grannstaden Mariestad. Du kan gå in och få en stunds avkoppling i Mariestads domkyrka, eller besöka Karlsholme Folkets park. Vi föreslår också ett stopp i Mariestads hamn. Här är det otroligt vackert.

Vi fortsatte vår resa norrut, men gjorde en liten avstickare till Hova. Varför? Det vet vi inte, men där hittade vi i alla fall Stickan Andersson, eller åtminstone en byst föreställande mannen som var med och skapade Abba. Han föddes i Hova och började arbeta som lärare men slutade som mannen bakom Polar och Abba.

Foto: Tony Berg

Foto: Tony Berg

Foto: Tony Berg

Foto: Tony Berg

Nästa stopp var utloppet på Göta Kanal. Där är det andlöst vackert på sina ställen beroende på årstid. Ändlösa horisonter, mycket vatten och en hel del promenadsträckor där du kan upptäcka hur magnifik Göta kanal faktiskt är.

Vi skrev inledningsvis att det går att undvika turist-fällorna, men även om Sjötorps slussar är just en turistmagnet så är platsen värd ett besök. Åker du hit på sommaren är du garanterat inte ensam. Det har gjort att man kan konsten att ta betalt. Å andra sidan finns det en korvkiosk en bit bort på vägen. Fast här är det vackert så det förslår. Man får se en mängd båtar slussa i kanalen. Så varför inte ta en glass, promenera omkring, eller bara sätt dig och njut. För vackert är det.

Ett av de roligaste stoppen vi gjort på våra resor runt Vänern var en tidigare resa då vi hamnade vid Askeviks camping precis vid solnedgången. Vilket fantastiskt ljus och miljöer vi bjöds på när solen sakta lade sig till rätta

Denna sida: Övergivna byggnader i Broby. Far och son, Arian och Adam Jalal på Naviero vinbar i Karlstad.

Motstående sida: Picassos konstverk i Kristinehamn. Karlstad by night. Terje Olsen tittar till Joe Strummer på Sliperiet i Borgvik.

Foto: Maria Olsen

Foto: Terje Olsen

ute på Vänerns horisont. Vi rullade vidare hemåt och på den senaste resan blev det ett stopp vid några övergivna byggnader i den lilla byn Broby mellan Kristinehamn och Karlstad. Lite tragiskt och fräckt på en och samma gång.

När vi kom till Karlstad var det dags att stilla hungern så det blev ett stopp hos Arian och Adam Jalal på Naviero vinbar. En pärla till restaurang vid inre hamnen i Karlstad, ett stenkast från Jalals första krog Naviero.

Det blev en bit mat, mycket god sådan, och lite prat och häng innan vi körde vidare hemåt. På vägen hem finns det fler trevliga stopp att göra. Ett är Skivor till kaffet i Segmon och ett annat är Sliperiet i Borgvik där Oscar Magnusson skapat en oas för konstälskare i en fantastisk omgivning.

Det tar dig en heldag att göra denna resa om du utgår från Åmål. Men det är en tripp som ger mer för varje gång man gör den.

Det finns inte en chans att hinna med att se och uppleva

Foto: Tony Berg

Foto: Tony Berg

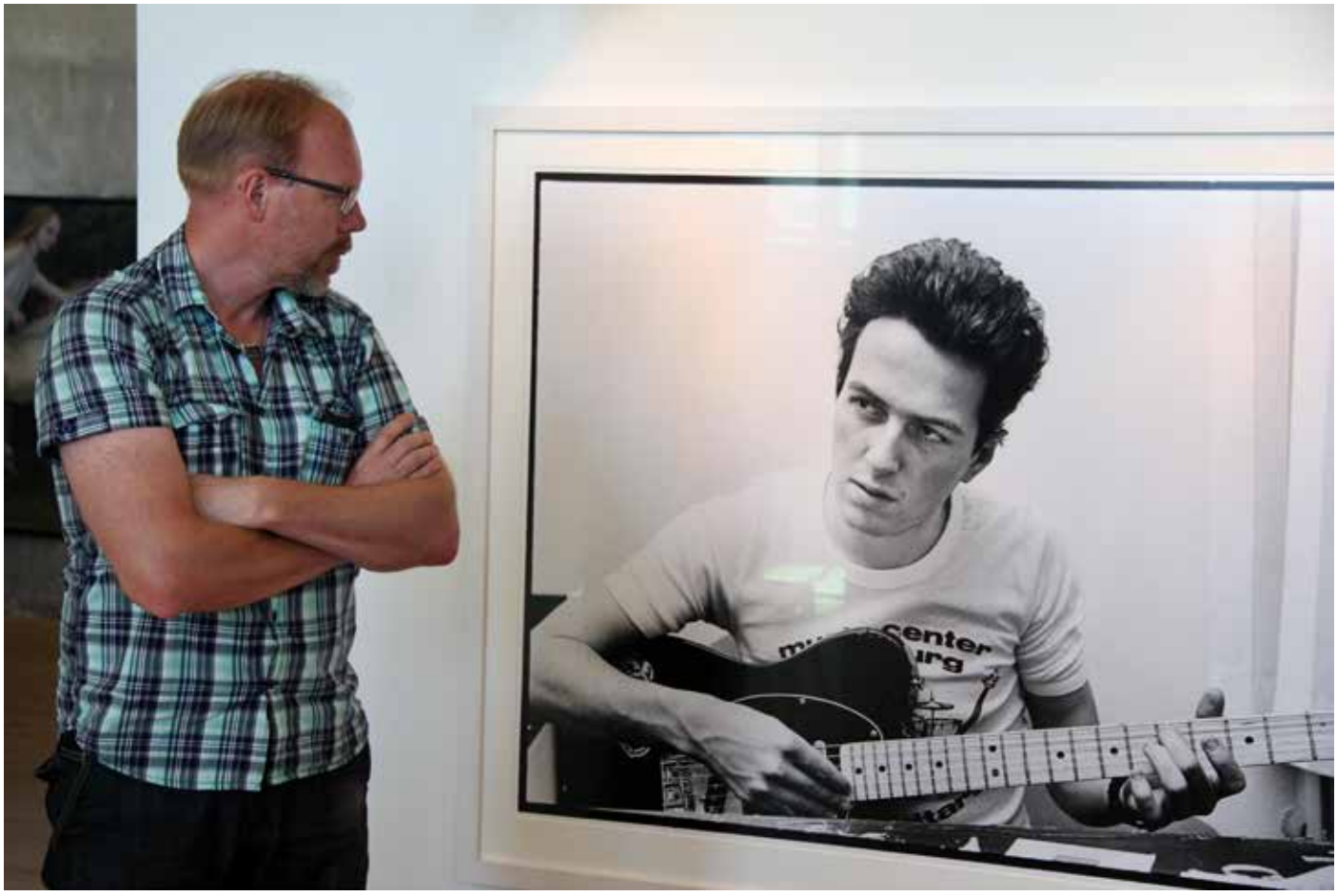

Foto: Tony Berg

alla fantastiska platser på en dagstur, men det innebär å andra sidan att man kan göra som vi gjort. Ta ett varv runt Vänern med jämna mellanrum, man hittar alltid någon ny plats att besöka.

Maria Olsen

Foton: Terje Olsen, Maria Olsen & Tony Berg

Fakta
tunhemsbygden.se/vattenfall
vastsverige.com/grastorp/produkter/rastplats-viggen
www.kristinedalsfabriker.se
vastsverige.com/lackokinnekulle/kinnekulle/
www.kinnekulle-ring.se
vastsverige.com/lackokinnekulle/produkter/stora-stenbrottet
rorstrandcenter.se
vastsverige.com/mariestad/produkter/bodarna-i-mariestads-hamn
www.gotakanal.se/sv/fritidsbat/praktisk-info/snabbfakta
www.sjotorp.se
www.navierovinbar.se
www.sliperiet.se

Foto: Mina Gjerde Rosenberg

MORTEN GJERDE

För Morten Gjerde föddes fotointresset på allvar 1983 i samband med att han som 19-åring gjorde sin militärtjänstgöring hemma i Norge. Han anmälde sig till en kurs där deltagarna fick lära sig grunderna i mörkrumsarbete. Men redan före det hade han fotograferat lite med sin fars gamla Koroll Bencini Milan-kamera med 120-film. Efter mörkrumskursen åkte han tillsammans med några fotointresserade kompisar från militärförläggningen i Trögstad till Oslo för att köpa kamera.

– Där hittade jag ett bra erbjudande på en Ricoh Kr-10 Super. Det blev min första 35 mm-kamera, säger Morten Gjerde.

Efter ett tag började han jobba lite extra på helger i en fotobutik. En dag var det en kund som kom in med en Nikon FA. Det var Nikons modell mellan de riktiga proffskamerorna och de billigare varianterna. En kamera för duktiga fotografer som inte riktigt hade de ekonomiska förutsättningarna för att köpa Nikons flaggskepp.

Kunden ville ha reda på vad det skulle kosta att laga den trasiga slutaren på kameran. Till slut tyckte kunden att det skulle bli för dyrt att laga kameran och ville heller inte ha den

tillbaka. Morten betalade för reparationen av slutaren och därmed hade han sin första Nikon.

Därefter har det rullat på med ytterligare ett antal Nikon-kameror. En del av dem har han skaffat mest av nostalgiska skäl.

Idag fotograferar han för det mesta med en Olympus OM-D M-1 MK II, oftast med ett 17 mm/1.8, men när det gäller uppdragsfotografering för kunder använder Morten en Nikon D3 och tre olika Nikon 2.8-objektiv (17-35, 28-70 och 70-200mm).

– Idag är fotograferandet mer av en livsstil för mig. Jag blir lätt fascinerad av människor med starka personligheter och som har något att berätta. Jag fotograferar det jag ser och upplever. Det är egentligen inte mer än så.

När militärtjänsten var avverkad arbetade han under åren 1980-1995 på Röda Korsets norska hjälporganisation där han hade en central roll i att skapa en struktur uppbyggd på normbaserade kvalitetskrav för bland annat drift och ledarskap för organisationen i Norge. För det arbetet fick han Röda Korset hedersplakett.

Efter att han avslutat sitt arbete hos Röda Korset blev han 1996 en del av ledningen för Notoddens Bluesfestival och ett par år senare tog han klivet upp som Festival-leder för festivalen.

Året efter var han med och startade skivbolaget Bluestown Records tillsammans med Jostein Forsberg, Öyvind Sauarlia, Borgar Dahle och Jens Haugen. De två sistnämnda lämnade bolaget efter några år och idag drivs det av Gjerde, Forsberg och Sauarlia.

Han lade en stor del av sin tid på att vara manager åt en rad olika artister som Jeremy Spencer och Seasick Steve. Det var faktiskt Morten som låg bakom att Steven Gene Wold, som han egentligen heter, fick sitt smeknamn Seasick.

Morten var på den tiden turnéledare för Spoonful of Blues. Han och bandet skulle ta färjan till Danmark för en turné och bjöd med Steve, som först sade nej för att han brukade bli sjösjuk, men till slut åkte han

Biljardkväll på CW Club Clarksdale, Mississippi.
Foto: Morten Gjerde

MORTEN GJERDE

ändå med. Mycket riktigt blev han sjösjuk på resan, och Morten Gjerde föreslog att Seasick Steve skulle vara ett bra artistnamn och så blev det.

2000 bestämde han sig för att sluta som festivalgeneral och istället ägna sig åt fotograferandet på heltid, men då hade han redan gjort en rad dokumentära fotoresor, inte minst till Clarksdale-området i den amerikanska delstaten Mississippi.

Många av oss känner kanske Morten Gjerde som bluesfotograf och det i sig är ingen felaktig bild, men han fotograferande och bildberättande omfattar så mycket mer än bilder på bluesartister och människorna runt omkring och i bluesens hjärta i Mississippi.

– Jag hade turen att besöka Clarksdale och omkringliggande områden innan de stora förändringarna började. När jag var där första gången 1998 såg miljöerna ut som de gjort under andra halvan av 1900-talet och människorna var öppna och varma och jag kände mig välkommen, säger Morten Gjerde.

Han fick chansen att fotografera och träffa en lång rad musiker och människor som idag är borta. Många av dem har gått ur tiden och miljöerna ser heller inte riktigt ut som de gjorde. En av anledningarna är att intresset för bluesen ökar de senaste 20 åren och det har medfört att turismen tagit fart. Så det som kanske kändes genuint och orört för 20 år sedan finns inte på samma sätt idag.

Även om Morten för all del fotograferat artister på scen är det inte det han föredrar. Han vill helst porträttera musikerna och människorna på deras hemmaplan, i miljöer de är trygga i. De bilderna säger så mycket mer.

Ofta är det fattiga färgade människor som skildras på bilderna. Men även om många av dem är fattiga är det stolta människor och när det är helg och fest, ja, då klär de upp sig och glömmer sina bekymmer för några timmar.

– Det jag minns starkast av mina resor till USA är den värme och öppenhet jag möttes

James "Superchiken" Johnson med ett av sina hem byggda stränginstrument i sitt musikskjul hemma på sin gård.
Foto: Morten Gjerde

av. Det var ingen som tittade snett på mig och min kamera. Jag släpptes in i umgänget och fick på så sätt chansen att dokumentera livet i Clarksdale och omgivande områden på ett sätt jag aldrig kunnat göra om jag varit en betraktare från utsidan.

Men varför är det så viktigt att just dokumentera människorna och bluesen i Clarksdale? Staden är med sina 20 000 invånare den största i Coahoma County som ligger i delstaren Mississippi. Staden kallas ofta för bluesens födelsestad och härifrån kommer många stora namn inom blues- och soulmusiken. Muddy Waters, John Lee Hooker, Sam Cooke och Ike Turner är några av de artister som är födda i Clarksdale.

Här finns också Delta Blues Museum och enligt en flitigt berättad legend var det vid en vägkorsning här som Robert Johnson sålde sin själ till djävulen för att bli den bästa bluesgitarristen.

Skådespelaren Morgan Freeman är en stor bluesälskare och han driver restaurangen Madidi's och bluesklubben Ground Zero i Clarksdale.

Staden anlades från början vid en plats där indianrutterna Lower Creek Trade Path och Chakchiuma Trade Trail korsade varandra. Dessa användes främst av Choclaw- och Chikasaw-indinaerna. När européerna började befolka USA blev platsen där handelsrutterna korsade varandra en naturlig plats för en bosättning.

1882 anslöts Clarksdale till Texas Railway och några år senare drogs också en stadsplan upp där alla gator ritades ut. Det kom dock att dröja ända fram till 1913 innan den första gatan fick stenbeläggning.

Jordbruket sysselsatte med människor i området under den första delen av 1900-talet. Men i takt med att allt fler moment mekaniserades blev stora mängder utan jobb, Många av dem sökte sig vidare till städer som Chicago där industrin behövde folk. Det innebar också att många bluesmusiker följde strömmen.

Invånarna i Clarksdale har också gjort sig kända för sin envetna kamp för med-

T-Model Ford spelar för dricks på Red's Juke Joint i Clarksdale, Mississippi samtidigt som damen i bakgrunden släpper loss.
Foto: Morten Gjerde

MORTEN GJERDE

borgerliga rättigheter genom åren, Martin Luther King besökte staden flera gånger under sin kamp mot rasism och förtryck för de svarta.

För världen utanför USA är det nog bluesen som man mest förknippar med Clarksdale. Flera historisk viktiga platser finns för bluesen och många av dem är idag utmärkta som en del av Mississippi Blues Trail. Bland annat Riverside Hotel där Bessie Smith dog efter en bilolycka på närliggande Highway 61. All denna historia och Delta Blues Museum har bidragit till att området blivit allt mer intressant för turister, på gott och ont. Det positiva är att allt fler upptäcker staden och dess omkringliggande områden vilket i sin tur gör att fler kan livnära sig på turismen.

– Det som är lite tråkigt i sammanhanget är att det genuina har försvunnit. De gamla skjulen som fungerade som bluesklubbar och andra små mötesplatser är borta. Nu är allt tillrättalagt för turisterna. Så jag hade tur som hann göra några resor till området och dokumentera det liv och de musiker som är borta idag, säger Morten Gjerde.

Vissa delar av det gamla Mississippi har man lyckats bevara, men mycket hann försvinna innan myndigheter och invånare insåg att det var deras historia som höll på att försvinna helt.

Morten Gjerde har ställt ut i Åmål flera gånger tidigare. Flera gånger har det handlat om blues, men han har även ställt ut sin prisade utställning Odda Smelteverk, som handlar om det nedlagda bruket i Odda samt utställningen Albino Aid om albinos i Afrika och främst Malawi. Han har även dokumenterat de gamla nedgångna östra delarna av Polen samt rest runt i en rad stora städer och fotograferat livet på gator och omkringliggande miljöer.

Den genomgående röda tråden för Morten Gjerde är att han skildrar de vanliga människorna och miljöerna oavsett vart han befinner sig.

Ett sidospår till fotograferandet är arbetet med skivomslag. Morten har levererat omslag både i form av bilder och layout till

Bilden nedan är tagen på Red's Juke Joint i Clarksdale, Mississippi 2012. Grabben som spelar gitarr på bilden är Christone "Kingfish" Ingram. När bilden togs var han 12 år gammal, nu är han på väg att bli en av de riktigt stora inom bluesen. En ung man väl värd att lyssna in sig på.
Foto: Morten Gjerde

MORTEN GJERDE

en lång rad artister, och den delen av hans arbete är också med och finansierar en del av de dokumentärprojekt som ligger honom varmast om hjärtat.

Han ger också föreläsningar inom flera olika områden av fotografi. Allt ifrån gatu- och dokumentärfoto till hur man bär sig åt för att skapa en egen fotobok. Morten har även arbetat med portfoliobedömning och tips till andra fotografer och är ansluten till bildbyrån Arcangel som har kontor i New York, Paris, London och Malaga.

2013 startade han förlaget 4you Publishing som ger ut fotoböcker och magasin med olika teman.

Mortens senaste utställning består av bilder från Mississippi. Utställningen är döpt till The Real Deal – Fotografier från bluesens födelseplats. Med bilder från Mississippi under perioden 1998 till 2012. Tanken var att den skulle visas på Åmåls Bluesfest i sommar, men vi får se fram emot utställningen kommande sommar istället

Tony Berg

Fakta Morten Gjerde

www.mortengjerde.com

Separatutställningar

Officiell festivalutställare, Europe Blues Center, Notodden Blues Festival, Notodden, Norge, 2004

Bluesportretter, Christians Kjeller, Kongsberg, Norge, 2005

Bluesportretter, Övre Verket Galleri, Ulefoss, Norge, 2005

Odda Smelteverk, Kunstforeningen Folgeform, Odda, Norge, 2005

Odda Smelteverk, Meieriet Kulturhus, Odda, Norge, 2006

Odda Smelteverk, Det Norske Teatret, Oslo, Norge, 2006

Mississippi in my mind, Telemarksgalleriet, Notodden, Norge, 2006

Odda Smelteverk, Övre Verket Galleri, Ulefoss, Norge 2009

Odda Smelteverk, Åmåls Fotofest, Konsthallen, Åmål, 2010

A different America, Galeria Chłodna 20, Suwalki, Polen, 2013

Notoddens Blues Festival, Gallery PAcamera, Suwalki, Polen, 2013

Delta style & southern soul, Galleri Naustet, Veiholmen, Smöla, Norge, 2016

Kollektivutställningar

Festivalutställare, Notodden Blues Festival tillsammans med Jörn Stenvold, Notodden, Norge, 2004

Ground Zero Club i Clarksdale, Mississippi. Denna bluesklubb ägs av skådespelaren och bluesälskaren Morgan Freeman.
Foto: Morten Gjerde

MORTEN GJERDE

Grupputställning om självmord, Organisationen Leve, Rådhusplatsen Oslo, Norge, 2006

Blue Cow Art, onlineutställning, Organisationen Mother Courage, Norge-Uganda, 2007

20 Albinoportretter, med Baretta Photo Group, Tingshuset, Åmåls Fotofest, Åmål, 2012

Mississippi I, med Baretta Photo Group, Dalsland Center, Håverud, Sverige, 2012

Mississippi I, med Baretta Photo Group, Konstahellen, Åmåls Bluesfest, Åmål 2012

Biolewcia Workshop, Gallery PAcamera, Suwalki, Polen 2012

2nd European Blues Expo, European Blues Union, Book and Blues House, Notodden, Norge 2014

European Blues Expo, Les Halles St. Géry, Bryssel, Belgien, 2015

4th European Blues Expo, grupputställning med europeiska fotografer, Saint Cirq, Lapopie, Frankrike 2015

5th European Blues Expo, grupputställning europeiska fotografer, Sport Hall of Torrita, Torrita, Italien, 2016

Retrospektiv grupputställning, Åmåls Fotofest 10 år, Konsthallen, Åmål, 2017

Exposició Photo EBC, Cicle L'H Blues & Boogie, grupputställning europeiska fotografer, Barcelona, Spanien, 2019

Böcker

Small Significant Moments – Street photography, 2013

Vade Mecum – Photography, 2016

Mississippi – Photography, 2016

View of Reality – Photography, 2017

Massage from Heaven – Photography, 2019

Sålda utställningar

Mississippi, 2012, Åmåls konsthall, Åmåls kommun, 35 bilder

Mississippi, 2013, Notodden Bok og Blueshus, Notoddens kommun, utsmyckning av ankomsthall, 15 bilder

Stipendier

Prosjekt Odda Smelteverk, Fagfotografenes Fond, 2006

Utanför Cat Heads musikaffär var det full fart på den grammisnominerade gitarristen och sångaren RL Boyce., med sig hade han bland andra munspelaren "Big Boy" Martin Grant som dog 2015.
Foto: Morten Gjerde

Foto: Marie Olsen

Vammerviksleden

Vill du promenera i en vacker men utmanande natur? Då ska du gå Vammerviksleden i Gustavsfors. En kuperad, men ack så vacker vandringsled mellan Dalsland och Värmland. Den börjar i Gustavsfors vid en gammal järnvägsbro och går utefter vattendraget Sunden, som är inloppet till Gustavsfors, från sjön Västra silen.

Du passerar Ursberget som enligt sägnen ska ha varit trollens hemvist, så det är magiskt så det förslår. Det finns olika sträckningar på denna led, och är uppmärkt med olika färger – så det är bara att välja och vraka vilken av dessa du vill gå. Eller varför inte ta flera leder samtidigt? Den riktigt tuffe kanske tar med tält och slår upp efter vägen. Det finns både grillplatser och fina platser att fika på. Vår tur gick upp till Vammervikens campingplats och åter. En vandring på en mil, som avslutades med fika invid slussen i Gustavsfors.

Då vissa delar av vandringsleden kan vara lite ansträngande, tänk på vilka kläder som lämpar sig bäst. En del av denna led är ordentligt kuperad, och gör att du också bör ha ordentligt på fötterna när du vandrar.

Maria Olsen

Foto: Marie Olsen

Foto: Marie Olsen

Foto: Marie Olsen

Foto: Tony Berg

Dan JOHANSSON

Första offentliga spelningen. Dan Johanssons scendebut gjordes tillsammans med hans bror Ulf J,hansson, Janne Olsson, och Kjell Olofsson på ett musikcafé på Huset i början av 1990-talet. **Foto: Tony Berg**

Musikintresset kom tidigt för Dan Johansson.

– Det spelades alltid musik hemma. Vår morfar, Uno Broström, sjöng och spelade piano och var ofta med i revyerna på Furuhäll. Mamma älskade också musik och lyssnade ofta på jazz och schlager hemma.

Det egna musikintresset tog fart tidigt. I början var det mest The Beatles och The Rolling Stones som lockade. Men när Dan fick en gitarr när han var 10 år började han lyssna allt mer på singer/songwriters och folkmusik. Bob Dylan och Gordon Lightfoot tillhörde de tidiga favoriterna.

– När jag började spela gitarr insåg jag också hur bra det mesta av Beatles och Stones låtar lät på en akustisk gitarr. Låtarna började som akustiska utkast sedan blev det mer orkestrerat när det spelades in. Men en låt som är skriven med hjälp av gitarr eller piano går alltid att bryta ned till ett instrument igen och låter lika bra då.

Från singer/songwritergenren och folkmusik var steget inte långt till bluegrass och country. The Eagles var ett annat band vars musik tilltalade Dan Johansson. Samma var det med Creedence Clearwater Revivals låtar.

Uncle Pen upplaga två med Dan Johansson, Kjell Olofsson, Janne Olsson och Markus Holm. vid bandets replokal i Nordverks gamla lokaler vid Näsviken i Åmål. **Foto: Tony Berg**

Colorado var ett av de tidiga projekt Dan Johansson var involverad i, men bandet lades ned efter en kort period. Medlemmar var Dan Johansson, Denny Jansson, Ulf Johansson, Tony Berg, Roger Quick och Anders Höög. **Foto: Tony Berg**

– Snygga och välskrivna låtar som fungerar utmärkt i avskalad form, säger Dan Johansson.

Några drömmar om att bli rockstjärna fanns det aldrig.

– Jag har aldrig varit intresserad av elgitarr för egen del. Det akustiska soundet är det jag gillar. Jag spelade för att det var kul och under många år satt jag mest hemma eller med någon kompis och spelade och sjöng. Vid sidan av gitarren spelar Dan även mandolin.

En av de Dan spelade mycket med var Pelle Hägg.

– Vi gillade samma musik och hade roligt ihop. Det lät bra med två akustiska gitarrer och sång.

Under en lång rad av år fanns dock ingen önskan om att spela live inför publik.

– Det var inte en genomtänkt strategi, det blev helt enkelt inte av.

Under några år på tidigt 1990-tal repade han mycket tillsammans med Ulf Olsson på sång och Kjell Olofsson som spelade gitarr och banjo. Ofta var det irländsk folkmusik. Efter ett tag anslöt Dans bror, Ulf Johansson, till bandet som basist. Efter att ha spelat tillsammans något drygt år fick de frågan om de ville spela på ett musikcafé på Huset i Åmål en onsdagskväll. Efter några dagars funderade tog de plats på scenen för sin första spelning, och det gav blodad tand.

När debuten väl var avklarad rullade det på av bara farten och Uncle Pen gjorde ganska många spelningar under en period.

Några personalbyten hann de också med när de spelade som mest. Basisten och dragspelaren Markus Holm och basisten Mikael Fransson var med i bandet under vissa perioder. När bandet haft några aktiva år kände fler av medlemmarna att de ville göra annat, så Uncle Pen fick vila ett tag.

I mitten av 1990-talet startades ett nytt projekt där förutom Dan Johansson även Denny Jansson, Ulf Johansson, Tony Berg, Roger Quick och Anders Höög ingick.

– Vi repade en del och repertoaren var en blandning av country och sydstatsrock och vi hade också två trummisar som är ganska vanligt bland band som spelar sydstatsrock. Men det blev aldrig något riktigt av bandet, säger Dan.

Istället startade Dan och hans bror Ulf Johansson trion Copperfields tillsammans med gitarristen och sångaren Denny Jansson. Repertoaren för trion fylldes med country- och singer/songwriter-låtar. Bandet fick snabbt en trogen skara anhängare och gjorde en del spelningar i hemtrakterna innan Denny Jansson hoppade av. Han

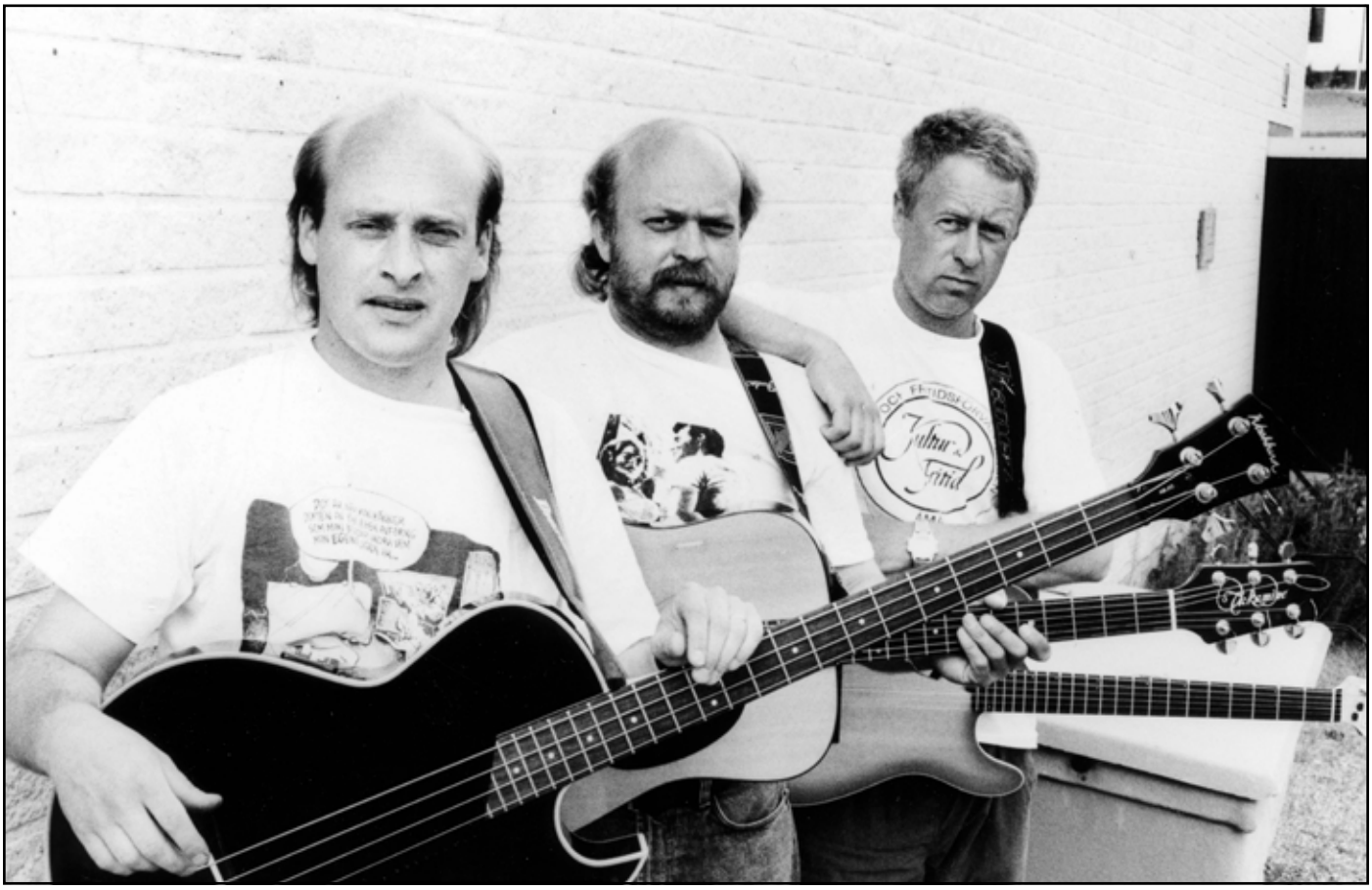

Trion Copperfields någon gång i mitten av 1990-talet. Ulf Johansson, Dan Johansson och Denny Jansson. **Foto: Tony Berg**

ersattes av Mikael Esbjörnsson på gitarr och sång och samtidigt bytte trion namn till Steamboat Willie. Under en del av spelningarna var även Leif Gustavsson med och spelade steele.

– Vi började lite blygsamt men antalet spelningar blev allt fler.

Mikael Esbjörnssons lämnade och ersattes av Joakim Svensson på gitarr och sång. Under några år spelade de i stort sett varje vecka. Det gav massor av rutin, men slet samtidigt hårt på dem eftersom de hade sina ordinarie jobb att sköta samtidigt.

– Till slut tog orken slut och vi gjorde vår sista spelning på en krog i Grästorp i slutet av 1990-talet.

Efter Steamboat Willie blev det två olika duos under en period. Under namnet Stout spelade Dan och Ulf Olsson irländsk musik. Tillsammans med sin bror Ulf Johansson spelade de folkmusik med irländska inslag.

Ett tag gjorde Dan några spelningar tillsammans med Ulf Olsson under namnet Stout men sedan föddes idén att börja spela på egen hand.

– Det var ju musik jag ville hålla på med så jag tog i stort sett varenda spelning jag erbjöds, berättar Dan.

Dan Johansson är en av Åmåls flitigaste artister genom tiderna. Under en lång rad av år har han gjort runt 300 spelningar per år. **Foto: Tony Berg**

När han spelat som soloartist i ett par år var han uppe i runt 300 spelningar per år. En imponerande siffra. Dan spelade i stort sett onsdag, fredag och lördag varje vecka runt om i hela Västsverige.

Idag lever Dan Johansson på sin musik och antalet spelningar har inte minskat. Det är nog svårt att hitta någon musiker i Åmål med omnejd som gjort lika många spelningar genom åren.

– Jag gör fortfarande ett antal hundra spelningar per år, men det är lite annorlunda nuförtiden. Jag gör många spelningar på äldreboende, i bygdegårdar och på privata tillställningar, men visst blir det en del krogspelningar fortfarande, säger Dan Johansson.

Solospelandet har under drygt 20 år varit stommen i Dans musicerande, men det händer att han spelar med andra lite då och då.

Ett tag var han medlem i bandet Midnight Flyer tillsammans med Denny Jansson, Henrik Olsson, Mikael Fransson och Bengt Tollemark. Bandet spelade mestadels country och hann med att göra en demo med tre låtar innan det

Steamboat Willies första sättning. Dan Johansson, Ulf Johansson och Mikael Esbjörnsson. **Foto: Tony Berg**

Countryrock var det som gällde för Midnight Flyer. Bandet bestod av Henrik Olsson, Denny Jansson, Bengt Tollemark, Dan Johansson och Mikael Fransson. **Foto: Tony Berg**

rann ut i sanden. Därefter spelade han under en tid med Thor Anundsson.

– Att spela med Thor gav mig otroligt mycket musikalisk. Han är en fantastisk gitarrist och vi hade väldigt roligt ihop.

Dan återförenades med Denny Jansson, både som duo och trio då med Simon Weiberg på gitarr och sång. Tillsammans har de en bred repertoar som gör att de har något som passar alla olika typer av publik.

– Dessutom har jag gjort två spelningar i Håverud tillsammans med Pelle Hägg. Det var roligt i och med att det var honom jag först spelade ihop med när jag började med musik.

Någon avmattning i antalet uppdrag har det inte varit för Dan den senaste tiden.

– Det är ju lite svårt att veta hur det blir framöver med Corona och allt det här, men jag tar det som det kommer. Ringer någon och frågar om jag kan komma och spela och jag är ledig, så tar jag jobbet, säger han.

Samtidigt håller han med om att det ibland är lite tungt och att det blir vardag även om man lever på att göra det man tycker är roligast – att spela musik.

Alla spelningar har också gett många roliga minnen genom åren. Men det har också funnits några tillfällen då Dan Johansson funderat över sitt yrkesval.

Under namnet Kilpatrick spelade bröderna Ulf och Dan Johansson en blandning av traditionell folkmusik och irkändsk musik. **Foto: Tony Berg**

Efter en spelning i Fjugesta höll han på att packa ihop sin utrustning och lasta bilen för hemfärd. När han gick mot bilen och bar en av högtalarna vid uteserveringen på krogen han precis spelat på segnade mannen bredvid honom ned på gatan. Dan förstod att något inte stod rätt till. Därifrån eskalerade det snabbt när han insåg att mannen hade en pil genom

Tillsammans med Thor Anundsson gjorde Dan Johansson en hel del spelningar. **Foto: Tony Berg**

Pop, rock och folkmusik. Under namnet Dan, Denny & Simon underhöll Denny Jansson, Dan Johansson och Simon Weiberg många glada krogbesökare under flera år. **Foto: Tony Berg**

halsen. Det visade sig att på andra sidan gatan satt en överförfriskad herre på en balkong och lekte med sitt armborst. Han skickade iväg en pil mot folket vid uteserveringen mitt emot och träffade mannen närmast Dan.

– Då funderade man på vad man sysslade med. Det kunde ju lika gärna varit jag som blivit träffad. Nu gick det ju bra med mannen som blev träffad, han hade tur. När jag sedan sade till krogägaren att jag inte kommer tillbaka kunde han inte förstå varför.

– Det gick ju bra med han som träffades, var krögarens kommentar.

– Men jag åkte inte tillbaka till det stället igen, berättar Dan.

Det var en tuff händelse, men det har också funnits en del roliga händelser genom åren.

Vid ett tillfälle var Dan på väg till en spelning på Royal Arms i Örebro tillsammans med Ulf Johansson och Markus Holm. Instrumenteringen var sång, akustisk gitarr, bas och dragspel.

– Det gjorde att vi hade ett ganska unikt sound. När vi passerat Karlskoga kom Markus på att han hade glömt ta med sig dragspelet, men jag hade förutom min gitarr även med mig en mandolin, så det löste sig, skrattar Dan.

En annan gång när Dan var ute på egen hand och spelade på en krog någonstans i centrala Sverige kom det fram en man i full hårdrocksmundering och undrade om han fick önska en låt.

– Jag räknade kallt med att han skulle önska någon riktigt tung låt, men så var det inte. Han ville höra ”Snurra min jord” som Jan Malmsjö hade spelat in en gång i tiden. Jag kunde inte låten, men var ändå tvungen att fråga varför han ville höra just den låten, för det var inte vad jag förväntade mig.

– Det är inte den typ av musik jag normalt gillar, men när jag hör låten får jag fina minnen från tiden jag satt på en uppfostringsanstalt i Borlänge, svarade mannen och log innan han vände och gick tillbaka till sitt bord.

Det har blivit många mil i bilen på väg till och från spelningar genom åren, oftast på egen hand. Man kan lätt tro att det skulle vara tråkigt, men för Dan har det inte varit något större problem.

– Det är ju det här jag vill göra. Spela musik och kunna leva på det. Jag har aldrig haft en dröm om att bli stjärna, så detta passar mig bra, avslutar Dan Johansson.

Tony Berg

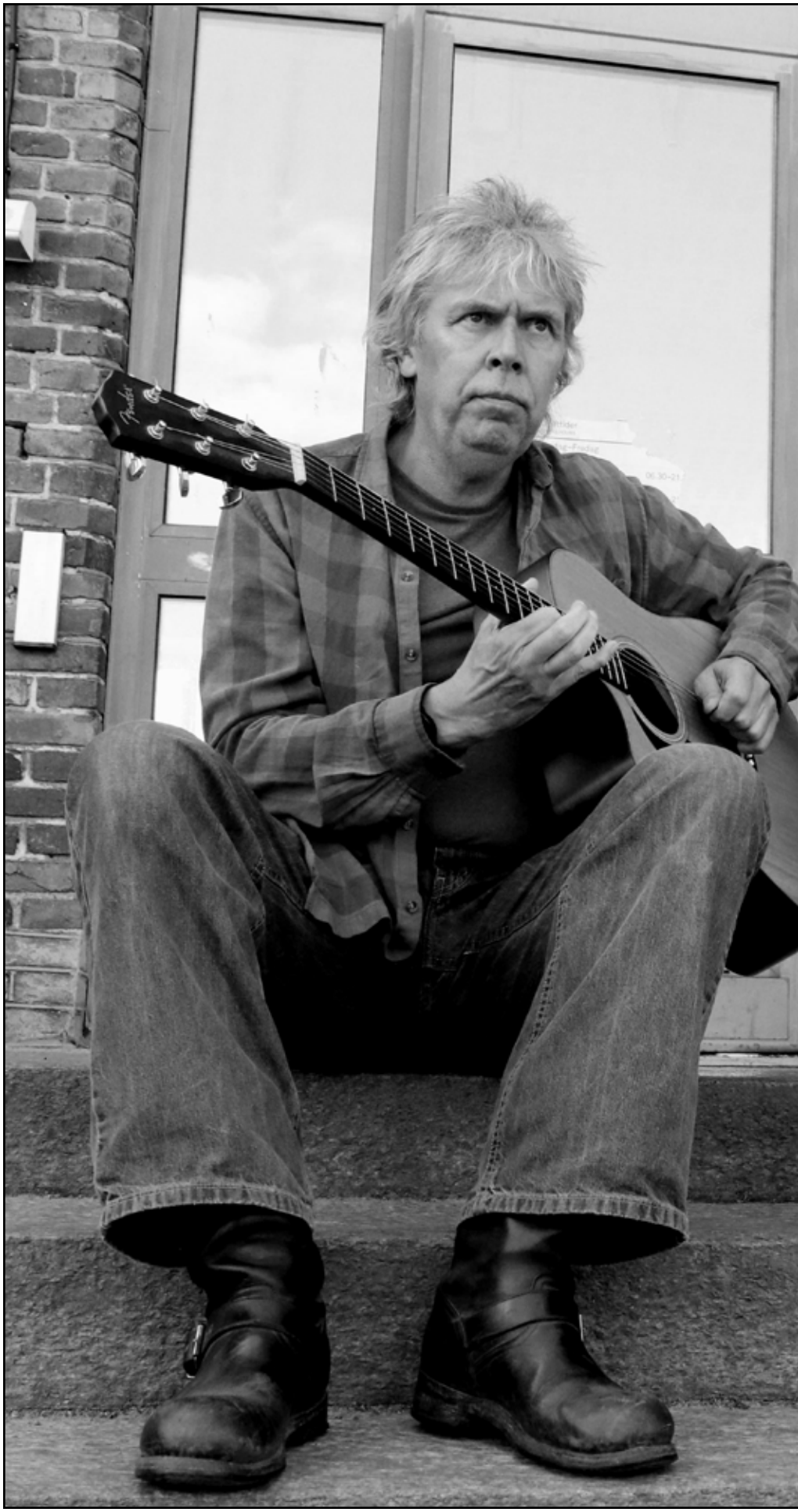

Pelle Hägg och Dan Johansson gjorde några spelningar tillsammans under namnet Odds & Ends.
Foto: Tony Berg

Åmål från ovan

1 juli förändras regelverket för drönare. De nya reglerna kommer att gälla i hela EU och bakgrunden är att man tror att antalet drönare i luftrummet kommer att öka och det ställer större krav på utvecklingen av drönarna samt säkerheten i luften.

Vid all flygning måste det finnas en ansvarig operatör och det kan vara en person eller en organisation. Operatören ansvarar för att flygningen genomförs på ett säkert sätt och att fjärrpiloten som utför flygningen har rätt kompetens. Det innebär att de flesta operatörer måste registrera sig hos Transportstyrelsen.

Fjärrpiloter måste genomföra en utbildning online med efterföljande kunskapstest på transportstyrelsen.se för att ta ett drönarkort innan de får flyga.

Med de nya reglerna införs också ålderskrav på operatörer och fjärrpiloter. För att få registrera sig som operatör måste man ha fyllt 18 år. För att få bli fjärrpilot måste man vara minst 16 år om man inte flyger små leksaksdrönare i den enklaste kategorin eller små privatbyggda drönare. Det är också fritt fram att flyga under direkt övervakning av en pilot som uppfyller kraven på ålder och kompetens.

De nya reglerna ligger relativt nära Sveriges nuvarande regler, men drönare får olika indelningar beroende på risknivå för flygningen. **Terje Olsen**

Grundregler som alltid gäller vid drönarflygning:
• Det behövs särskilt tillstånd för att få flyga utom synhåll och högre än 120 meter över marken.
• Man får inte flyga på ett sätt som utgör en risk för andra luftfartyg, människor, djur, miljö eller egendom.

De största förändringarna innebär i korthet:
• Nya krav på registrering av de som ansvarar för flygning med drönare, så kallade drönaroperatörer.
• Nya krav på att fjärrpiloter måste genomföra utbildning och prov. Ett godkänt prov resulterar i ett drönarkort som gör det tillåtet att flyga med drönare.
• För drönare upp till och med 25 kg krävs inga tillstånd från Transportstyrelsen så länge man flyger inom synhåll, max 120 meter över marken och inte över människor. Dessa drönare omfattas av den öppna kategorin. Däremot kan tillstånd från andra krävas, som från Lantmäteriet för spridningstillstånd av bild och film eller från den lokala flygtrafikledningen vid närmsta flygplats för flygning inom kontrollzon.
• För drönare över 25 kg, och/eller som vill flyga utom synhåll, högre än 120 meter och i närheten av människor måste man söka tillstånd hos Transportstyrelsen.
• En enskild drönare ska kunna identifieras på avstånd. Det ska gå att fastställa drönarens geografiska position, höjd, hastighet och flygväg.

Åmåls gamla vattenverk som ligger mellan sjön Kalven och Forsbacka golfklubb. **Foto: Terje Olsen**

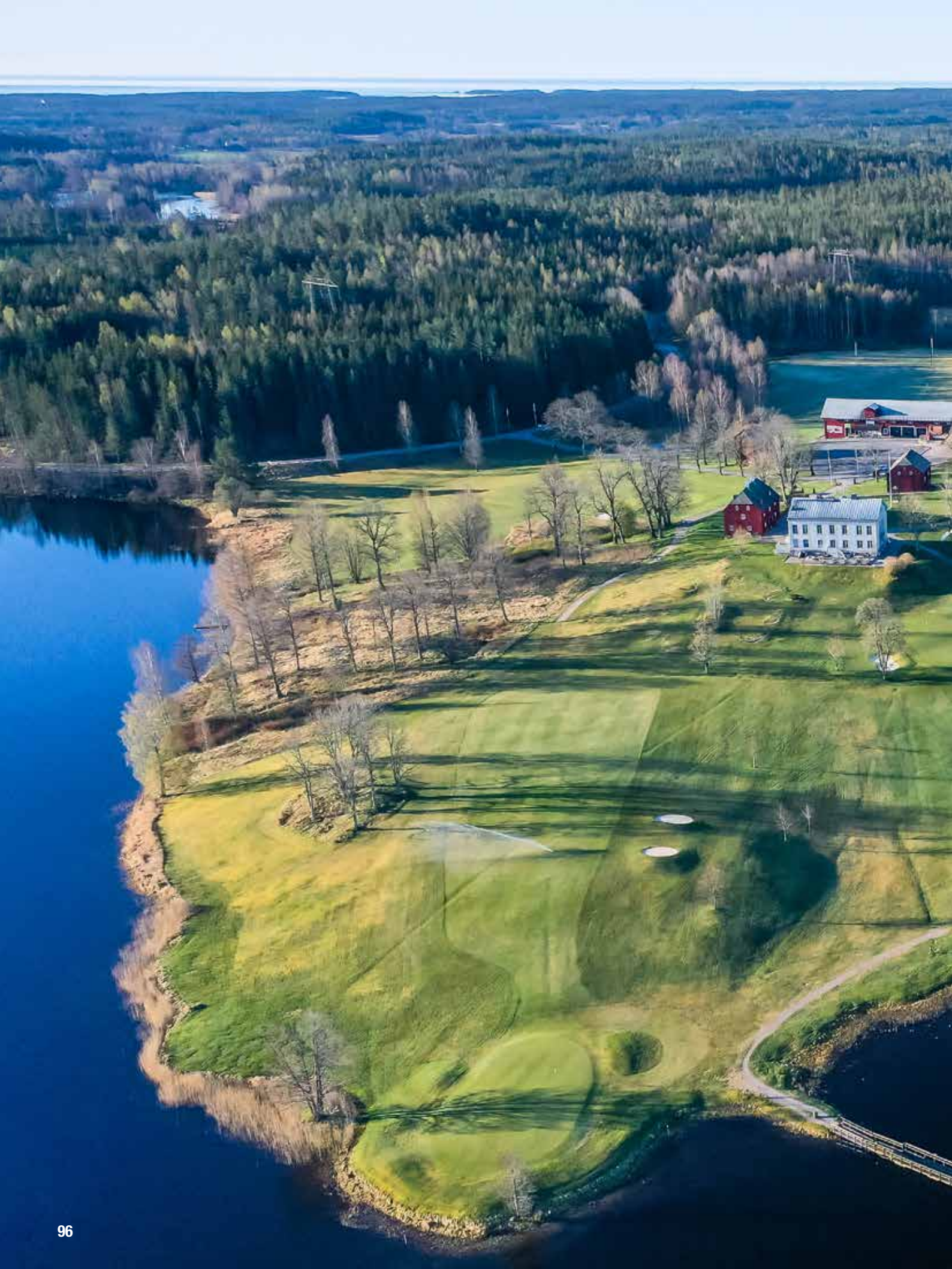

Forsbacka Golfklubb en tidig morgon.
Foto: Terje Olsen

BeAs Kök

Grisknän – Ogräs...

...och några grillade smörgåsar

Smakar en maträtt bättre eller sämre utifrån vad den är döpt till? Blir verkligen potatismoset godare om det spritsas till toppar som får några minuter i ugnens grill och därefter döpts till ”Pommes duchesse”?

Jag vet i alla fall att det jag skriver i min rubrik är fantastiskt gott, så jag tänker inte döpa om något. Grisknän eller Fläsklägg, som vi har känt den styckningsdetaljen som i alla år. Men jag väljer att göra den på tjeckiskt vis. Inför min första resa till Prag för några år sedan fick jag tipset att leta upp ”Vepřové koleno” på menyn. Rakt översatt till svenska betyder det just ”grisknä”.

Skillnaden mellan den svenska fläskläggen, som vi äter tillsammans med rotmos, och den tjeckiska varianten är rätt stor. För att fixa till den tjeckiska läckerheten börjar man med att koka fläskläggen så att den blir riktigt mör. Därefter ger man den en kryddyta efter eget tycke och smak. Sedan är det dags för grillen med glödande grillkol/briketter plus rökspån. Lägg knäna i utkanten av grillgallret där det är mindre varmt. På med locket och låt knät få ta till sig röksmaken.

Som tillbehör valfria grillade grönsaker och diverse ogräs. Mycket av det som betraktas som ogräs går alldeles utmärkt att komplettera i en sallad. Både smaken och det estetiska höjs med blommor och blad som man hittar lite här och där i naturen.

Maskrosblad, klöver, kärringtand (gökärt), kirskål, ramslök, blåklint, gräslöksblommor, harsyra, syrenblommor. Där är några exempel på fräscha tillbehör i en sallad. Av ramslök eller brännässlor kan man göra en god soppa som förrätt. Ett tips är att använda chili och kokosmjölk i en sådan anrättning. Och av färsk ramslök kan det bli en härlig pesto. Lite pinjenötter, en god olivolja och riven parmesan för åka lite karusell i en mixer.

Ett tillbehör som passar på en grilltalrik är de grillade smörgåsarna. Dessa fixar man lätt genom att kavla grovt formbröd som sedan får ett pålägg i form av en god kryddad färskost och en skiva lufttorkad skinka. Sedan rullas smörgåsen ihop och lindas in med bacon. Är allt är klart så vill jag gärna ha några kulor vaniljglass med en sirap gjord på unga granskott och råsocker.

God mat smakar gott! Oavsett vad den är döpt till.

Det hävdar jag med bestämdhet.

BeA Nilsson

Foto: Tony Berg

Foto: Felix Frank

Jasmine Kara skänker album till forskning

Genom åren har många artister ställt upp och spelat för välgörande ändamål och hjälpt till vid katastrofer och annat. I samband med Coronaviruset tillhör just artisterna en av de grupper som drabbas hårdast då nästan alla konserter är inställda. Ändå ställer de upp och hjälper till att dra in pengar, en av dem är sångerskan Jasmine Kara.

– Vi alla är påverkade av den här världskrisen. Jag har alltid drömt om att kunna hjälpa världen på något sätt med min musik och om jag kan bidra på något sätt genom det här så är jag tacksam att få kunna göra det, säger Jasmine Kara

Nu har Jasmine Kara tillsammans med Nyckelfonden och Kulturaktiebolaget startat igång langrelevelivet.se där hon har signerat 200 album och ljudböcker. Alla intäkter går oavkortat till forskning som kan hjälpa oss att förstå, behandla och bota Covid-19 eller närliggande infektionssjukdomar. Nu hoppas Nyckelfonden och Jasmine Kara att hon kan inspirera andra artister att skänka saker för forskningen.

– Vi är så glada för Jasmines initiativ att samla in pengar till forskning på USÖ, säger Annika Rosdahl, på Nyckelfonden.

Det är bara att buga och bocka när de som drabbas hårt av viruset ändå känner att de vill bidra och hjälpa andra.

Tony Berg

KENNY NEAL

Amerikanen Kenny Neal var en av de artister som var klara för sommarens upplaga av Åmåls Bluesfest. Nu blev festivalen dessvärre inställd, men vi vill ändå passa på att presentera honom, förhoppningen är att vi kan få se Kenny på Åmåls scen i framtiden.

Kenny Neal föddes den 14 oktober 1957 i New Orleans men växte upp i Baton Rouge, Louisiana. Hans far, Raful Neal, spelade munspel och tillhörde de stora inom Baton Rougebluesen. Raful och hans familj umgicks mycket med andra musiker. Artister som som Buddy Guy, Lazy Lester och Slim Harpo tillhörde skaran av frekventa besökare i Neals hem.

När Kenny var tre år fick han sitt första munspel av Slim Harpo som också visade lille Kenny några grunder. Han lärde sig ganska snart att behärska munspelet och tog sikte på nästa instrument, basen. Det följdes sedan av trumpet, piano och gitarr. Som sexåring fick han hoppa in lite då och då och spela piano med sin fars band. När han var 13 år gammal blev han officiellt medlem i sin fars band som basist. Det blev bara fyra år i Rafuls band innan Buddy Guy hörde av sig och ville ha honom som basist i sitt band, och så blev det.

Åren med Buddy Guy lärde honom mycket och Buddy rådde honom att utveckla sitt gitarrspel och i framtiden satsa mer på det. Kenny tog sin mentor på orden och utvecklade sitt gitarrspel samtidigt som han började sjunga allt mer. Han lämnades Buddy Guys band och flyttade till Toronto med sina bröder Raful Jr, Noel, Larry och Ronnie. Där bildade de The Neal Brothers Band. De kommande åren spelade de mycket både som egen akt men också som kompband till gästande stora bluesartister. Fortfarande kvar i Toronto blev han frontman i bandet Downchild Blues Band en tid innan han vände hem till Baton Rouge för att starta sin solokarriär.

Kenny Neal är idag ett av de stora namnen på den amerikanska blues-scenen, inte minst när det gäller Louisiana swamp blues. Han är en gitarrist utöver det vanliga och har även utvecklats till en sångare med en lika kraftfull som variationsrik röst. Lägg därtill att han är en fena på munspel, bas och blås. Han är också en duktig låtskrivare och har gett ut ett antal album och mottagit flera prestigefyllda utmärkelser. Förra året vann han en Blues Music Award för bästa manliga artist, det var inte hans första Blues Music Award. Han har också vunnit Monterey Bay Blues Award, Jus' Blues Music Foundation, W.C. handy Blues Award, JD Miller Award och Big Bill Broonzy Award, för att bara nämna några. Kenny Neal är också invald i Louisiana Music Hall of Fame.

Kenny har sina rötter i swamp-bluesen från Baton Rouge, men han rör sig inom en rad olika blues-genrer med en självklarhet som få andra klarar. Har du inte hört Kenny Neal tidigare rekommenderar jag en sväng på Youtube eller Spotify, det svänger bra. Tanken var att Kenny skulle ha med sig ett av Sveriges bästa kompband Top Dogs. De har gästat festivalen ett antal gånger tidigare, både under eget namn och som support till utländska artister. Top Dogs består av Sverker Blomberg, gitarr och sång, Erik Pettersson, keyboard och sång, Anders Mohlin, bas och sång, samt Thomas Lingman, trummor.

Tony Berg

SARI SCHORR

Sari Schorr växte upp i ett hem fyllt med musik. Även om hennes föräldrar inte var musiker, mamma var modell och pappa pilot i flygvapnet, men båda älskade musik, och det smittade av sig på Sari. Hon var inte många år gammal när hon började sjunga och de första stora influenserna var sångerskor som Billie Holiday och Ella Fitzgerald. När hon botaniserade vidare bland de sångerskor som Bessie Smith, Mamie Smith och Ma Rainey. Inga dåliga förebilder.

Men det var inte bara de stora bluessångerskorna som spelades i hemmet. Det blev också mycket Motown och artister som Ray Charles. Sari lyssnade om och om igen och lärde sig mycket av sina förebilders sätt att sjunga. Allt sjungande har verkligen utvecklat hennes röst och har en fantastisk kraft i sin sång. Med åren har hon också blivit en riktigt bra låtskrivare.

Som så många andra började hon på små ställen hemma i New York. Små barer och klubbar på Manhattan där antalet musiker på scenen ibland överträffade antalet åhörare. Det är nog många musiker som kan känna igen sig i det.

I takt med att antalet spelningar blev fler och bandet bättre ökades också antalet i publiken. Ryktet spred sig om den unga tjejen med den stora rösten. Ändå var det ingen dans på rosor. Vill man satsa på musiken gäller det att göra det på heltid och blir det inga spelningar blir det ingen lön. Sari Schorr hade några tuffa år, men gav sig inte.

Efter skolan blev hon musiker på heltid, det fanns inget alternativ men under en period var det tufft. 2015 kom vändpunkten och som så många gånger tidigare inom musikbranschen handlade det om tillfälligheter och tur.

Den legendariske skivproducenten Mike Vernon som tidigare jobbat med artister som Fleetwood Mac, John Mayallm Eric Clapton, Peter Green och David Bowie, var inbjuden till Memphis, Tennesse för att mottaga utmärkelsen ”Keeping the blues alive”. När han var i Memphis fick han också chansen att höra Sari Schorr uppträda, något som enligt honom var det bästa han hört på många år.

Han var så imponerad att han erbjöd sig att göra en paus i sitt liv som pensionär för att producera ett album för Sari Schorr. Så blev det och ett år senare släpptes albumet ”A Force of nature”. Nu var det inte bara tur som gjorde att Mike Vernon fastnade för Saris musik. Hon är en fantastisk sångerska och har jobbat med flera stora bluesmusiker och verkligen tagit till sig det samarbetena gett henne och blivit en ännu bättre artist. Under en period när hon bodde i Paris blev hon medlem i Joe Louis Walkers band. Joe hade sett en konsert med Sari i New York och fastnade direkt. Duon hade en fantastisk kemi på scen.

Hon var även spelat en del med gitarristen Popa Chubby. De har också skrivit några låtar ihop varav en finns med på ett av Popas album. Senare spelade hon tillsammans med Innes Sibun. Han var tidigare gitarrist i Robert Plants band och har även spelat på Åmåls Bluesfest. Walter Trout har också varit med och spelat på ett av hennes album och hon har spelat tillsammans med Lead Belly

Sari Schorr tidigare förebilder och ett liv som ung musiker som inte alltid var en dans på rosor har gett henne distans till musiken, men också gjort henne till en bättre artist. Hon sjunger om sitt liv, sinas upplevelser, drömmar och motgångar och gör det på ett sätt som stundtals trollbinder.

Sari var en av de artister som var klar för sommarens bluesfest, men av kända orsaker blev festivalen inställd. Vi får hoppas att vi får chansen att se och höra henne nästa sommar i Åmål istället.

Tony Berg

Foto: Rob Blackham

Siena Root. **Foto: Ida Bang**

BBBB
Siena Root
The secret of our time
(M.I.G.)
Det behövs alltid några genomlyssningar av ett nytt album för att bilda sig en uppfattning om vad man lyssnar på. Så var inte riktigt fallet med Siena Roots senaste album. Öppningslåten ”Final stand” är inte många sekunder gammal innan jag lutar mig bakåt i soffan och inser att detta låter mycket lovande.

Det handlar om hårdrock i bästa 1970-talsstil, snyggt, okomplicerat och lockande. Zubaida Solid och Lisa Lystam delar på sången och kompletterar varandra perfekt. Lisa Lystam måste vara en av Sveriges flitigaste sångerskor för närvarande med skivor och turnéer med Lisa Lystam Family Band, Heavy Feather och Siena Root, imponerande. Det gäller även Mattias Gustafsson som också är med i samtliga tre band. Efter en handfull genomlyssningar kommer jag på mig själv med att inte riktigt ha lyssnat som vanligt.

I normala fall är jag nog lite kritiskt granskande, men inte denna gång. Jag är så inne i albumet att jag bara lyssnar och njuter. Det är riktigt bra. Mina stora favoriter på albumet är ”Daughter of the mountain”, ”Imaginary borders” och inledande ”Final stand”. Men det är egentligen inte rättvist att plocka ut några få låtar. ”The secret of our time” är ett album som ska lyssnas på i sin helhet, om och om igen.

BBBB
The Night Flight Orchestra
Aeromantic
(Nuclear Blast)
The Night Flight Orchestra gräver ned sig ordentligt i 1980-talets AOR, och de gör det på ett mycket tilltalande sätt. Snygga melodier, duktiga musiker och välproducerat. Detta är ett album som är värt att tas på allvar. Att som jag gjorde ovan kalla det för AOR är också att göra bandet en björntjänst. Visst är det i grunden mycket av just den varan, men det är så mycket mer. Medlemmarna rör sig vant mellan flera stilar och är inte rädda för att blanda och ge, med ett mycket gott resultat.

Det som gör albumet så bra är just helheten. Medlemmarna i bandet är bra på allt. Låtskrivande, musicerande och produktion. Det skulle lätt kunna bli alldeles för snyggt och välproducerat på gränsen till ointressant, men icke. Just det att medlemmarna gärna blandar stilar och influenser man normalt inte tänker på när det gäller AOR gör att det ändå blir både spännande och tilltalande.

Normalt brukar man hitta en eller två favoritlåtar på ett album efter några genomlyssningar, men det är inte riktigt fallet när det gäller ”Aeromantic”. Här kryllar det av starka låtar. Skulle jag ändå vara tvungen att plocka ut några favoriter blir det nog ”Golden Swansdown” som inledningsvis känns som hämtad från tidigt 1980-tal och poplistorna i England. ”Taurus” är en annan given vinnare tillsammans med ”Servants of the Air”. För att inte tala om ”This boy’s last summer”, men nu är jag på väg att räkna upp alla låtar.

Bästa betyget är kanske att detta är ett album där man bara behöver ta sig ur soffan för att vända sida. Det finns inte ett dåligt spår på ”Aeromantic”.

BB
The Lost Brothers
After the fire after the rain
(Bird Dog)
Mark McCausland och Oisin Leech är herrarna bakom The Lost Brothers. De må vara från Irland men musiken är Americana, och riktigt bra sådan. Visst finns det lite irländsk beröringspunkter i de första låtarna, men sedan blir det Americana för hela slanten.

Variationen på låtarmaterialet är braoch det blir aldrig tråkigt och förutsägbart.

Det finns några låtar som inte riktigt håller, men i det stora hela är det ett ok hantverk. Albumet bästa spår är ”Eight hundred miles” och ”Hope machine”.

BBB
British Lion
The Burning
(Parlophone)
British Lion är en ny bekantskap för mig. Jag har förvisso inte missat så mycket, ”The Burning” är bandets andra album och uppföljare till debutalbumet som kom för sju år sedan.

British Lion är Iron Maiden-basisten Steve Harris sidoprojekt och nya albumet är precis som man kan förvänta sig i sammanhanget med tanke på att Harris är en riktigt bra låtskrivare. Rak enkel rock med bra låtar och duktiga musiker är en bra grund att stå på. Som helhet är det ett album som växer för varje genomlyssning och ett måste för alla fans av Steve Harris.

BBB
The Flower Kings
Waiting for miracles
(Insideout)
Det finns många otroligt bra rockband i Sverige, dessvärre framlever många av dem relativt okända för den större massan. Svensk musikmedia är ofta ganska dålig på att uppmärksamma dem. Inte sällan läser man om de svenska banden i engelska och amerikanska rocktidningar.

Progrockarna The Flower Kings är ett av de banden. De levererar nästan 90 minuter av spännande låtar med bra melodier och starka riff. ”Miracles of America” och ”The rebel circus” är några av höjdpunkterna.

Tyvärr för The Flower Kings del är det nog inte många låtar som kommer att få särskilt mycket radiotid, till det är de flesta av låtarna alldeles för långa. Något som dock inte skrämmer progrocks-publiken. Ett album som är väl värt att lyssna på.

BBB
Torgeir Waldemar
Love
(Jansen)
Americana från Norge! Albumets intro kan vi lämna därhän, det blir jag inte klok på, men redan andra låten, ”Leaf in the wind” rättar till det ordentligt. Efter de första takternas riff går tankarna tveklöst till Neil Young, och det är ingen dålig måttstock. ”Truncated souls” har en ödesmättad känsla över sig och de inledande akustiska gitarrerna för tanken till tidigt countryrock hämtad från Kalifornien i slutet av 1960-talet. Enkelt, okonstlat och fantastiskt snyggt. ”Heart and gold” är en annan riktigt bra låt som fastnar direkt.

Avslutande ”Black ocean” är en nästan 15 minuter lång orgie av ljud och rytmer, Spännande för all del, men faller lite utanför ramen i sammanhanget. Det som drar ned albumet är introt och två korta mellanspel som stör både rytmen och känslan. Ingen blivande klassiker men Torgeir har onekligen något på gång.

BBB
Kleerup
2
(Bully The Bully)
Det har gått drygt tio år sedan Kleerup släppte sitt självbetitlade debutalbum där bland andra Robyn, Marit Bergman och Lykke Li medverkade. Ur det albumet plockades hits som ”With every heartbeat” med Robyn och ”Until we bleed” med Lykke Li.

Nya albumet ”2” innehåller samma tilltalande elektroniska pop som debuten. Återigen har han en handfull spännande samarbeten med gäster som AlunaGeorge, Ana Diaz, Rebecca & Fiona, Rebecca Facey, Yumi Zuoma, för att inte tala om Freddie Wadling. Däremellan svarar Kleerup själv för sången och gör även det bra. Inledande ”Lovers table” med AlunaGeorge kan mycket väl leta sig in på elektronmusiken listor. Så även duetten ”Trouble” med Ana Diaz. Det är en mäktig ljudbild som utgör bakgrunden till de bådas sång. Jag gillar även samarbetet med Rebecca & Fiona i ”I need love”, vackert, smekande och trollskt. Känns som en perfekt låt att använda tidigt i en film för att verkligen locka in tittaren i berättelsen.

”U R” med Rebecca Facey skulle kunna leta sig upp på listorna, den har något speciellt som är svårt att sätta fingret på, men det finns där.

Arlanda är ett stycke musik som för tankarna lite till Jean-Michel Jarre under dennes storhetstid.

Med på plattan finns en cover på Rupert Hines låt ”I hang on to my Vertigo”, en låt där Freddie Wadlings röst förgyller. Det var kanske inte vad man förväntade sig. Att få hyra en ny låt med Freddie flera år efter hans död, och dessutom tillsammans med Kleerup. Men det funkar klockrent och är ett av de starkaste spåren på albumet.

Den låt som annars sticket ut mest från de övriga är avslutande ”Say ten” som i grunden är en akustisk låt med en mycket personlig text om att förlora vänner och kära. En bra låt är det absolut, men den är olik allt annat på albumet. jag kan förstå att Kleerup ville ha med den, men det känns ändå som om den kommer bort i sammanhanget och inte görs riktig rättvisa.

B
Sparks
A Steady Drip, Drip, Drip
(BMG)
Jag har ett kluvet förhållande till Sparks. Det mesta av duons skivproduktion genom åren har passerat mig ganska obemärkt förbi, med ett lysande undantag, ”Big beat” från 1976 som är ett av mina stora favoritalbum genom åren. Även ”Indescreet” är ett ok album, men annars har Sparks album lämnat mig ganska oberörd.

Nya ”A steady drip, drip, drip” är heller inget klockrent album men det finns små ljuspunkter här och där. ”Left out in the cold” och... Just det, när jag lyssnat igenom albumet ett antal gånger inser jag att ovan nämnda låt är den enda jag ser fram emot att höra igen. Det finns några låtar till där jag gillar musiken men inte kan förlikas med texten. I det stora hela är det dock ett slätstruket album som jag knappast kommer att återkomma till.

BBB
Sonny Landreth
Blacktop Rain
(Provogue/Mascot Label Group)
Sonny Landreth har egentligen allt som behövs för att göra ett riktigt bra album i gränstrakterna mellan blues och rock. Han är en duktig gitarrist, bra sångare och har en förmåga att få till bra låtar.

Albumet inleds med tillbakalutade ”Blacktop rain” som direkt skapar en skön känsla, bara att luta sig tillbaka i soffan och njuta.

Jag fastnar också omgående för svängiga ”Mule”, ”Somebody gotta make a move” och ”Something grand”. Jag gillar också den instrumentala ”Groovy goddess” som svänger bra.

Som helhet ett bra album men det som gör att det inte räcker ända

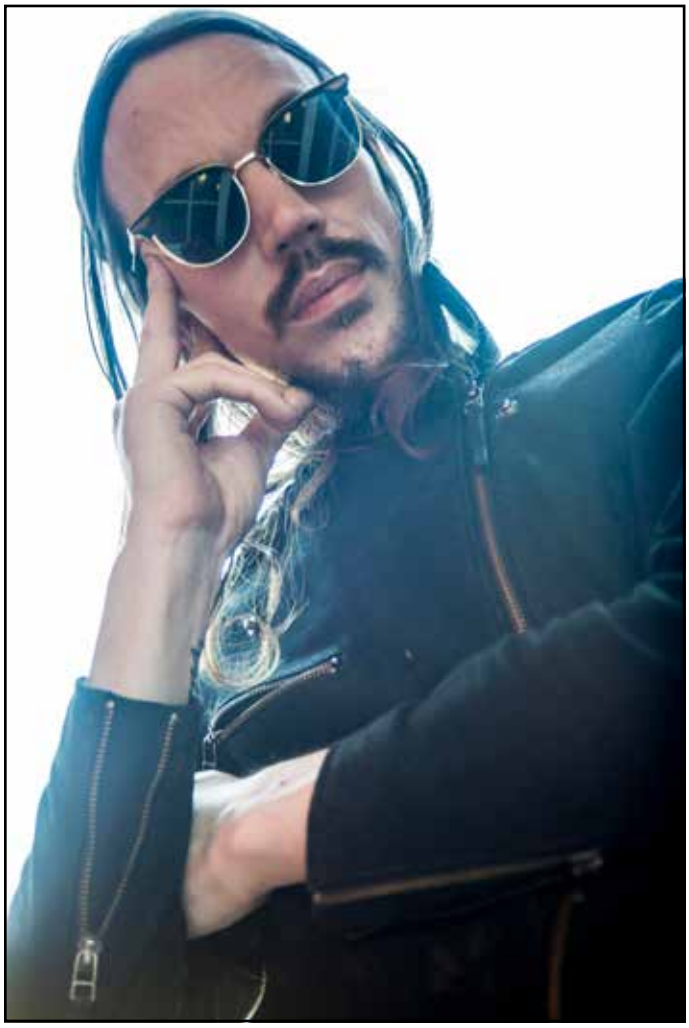

Kleerup. **Foto: Ruvan Wijesooriya**

fram är att det blir ett par instrumentala låtar för mycket. En eller två är ok, men när det blir fler på ett album som detta blir det lite andefattigt.

BBBB
Rambling Nicholas Heron
Guitar and vocal I
(Southeastern/Border)
Albumets titel förklarar precis vad det handlar om. En akustisk gitarr, en sångmick och Rambling Nicholas Heron själv. Allt inspelat på en gammal portastudio. Mer än så behövs inte.

Enkelt, avskalat och smått briljant. Små vackra berättelser som gör sig alldeles utmärkt till kompet av en ensam gitarr. Passar perfekt att lyssna på en kall majkväll 2020. Vackert i all sin enkelhet.

BBBB
Jason Isbell & The 400 Unit
Reunions
(Southeastern/Border)
När många artister skjuter på sina nya album på grund av Corona gjorde Jason Isbell tvärtom. Inte för att han själv hade något att tjäna på det, men för att dra sitt strå till stacken och hjälpa skivbutiker runt om i världen som redan hade det tufft. Nu räcker det inte med att Isbell släppte sitt album tidigare, men han skickar ändå signaler till andra artister. Det ligger hjärta bakom ett sådant beslut.

Det sagt, hur är albumet? Vi som älskar Jason Isbells musik sedan tidigare blir inte besvikna. Det är americana med ett gott stänk av soul och country som berör.

Bra låtar och ännu bättre texter, kanske inga solskenshistorier utan skildringar av lite tuffare livsöden. Bra låtar finns det gott om och albumet växer för varje genomlyssning.

Mina personliga favoriter är ”What’ve done to help”, ”Dreamsicle”, ”Only children” som också är albumets tre första låtar. Men det finns mer. ”Overseas” och ”St Peters autograph” är fantastiska låtar. Med lite distans till albumet är det de lite lugnare låtarna som är de bästa men det innebär på inget vis att låtarna med lite uptempo är dåliga tvärtom. De är riktigt bra, men för min egen del tycker jag att Jason Isbells röst kommer allra bäst till sin rätt i de lugnare låtarna där han smeker in orden i sina berättelser om livets vedermödor och glädjeämnen.

BBBB
Lucifer
III
(Century Media Records)
Personligen upptäckte jag Lucifer i samband med förra albumet ”Lucifer II” för ett par år sedan. Det fanns något i den okonstlade rocken som lockade mig. Rak enkel hårdrock med en hel del attityd, bra låtar och glimten i ögat. Den röda tråden är sångerskan Johanna Sadonis röst som man omgående känner igen. En röst som är perfekt för hårdrock. Lucifers övriga medlemmar har skiftat genom åren, men det känns som om bandets nuvarande sättning är den bästa genom åren.

Inledande ”Ghosts” är en perfekt öppningslåt för albumet som verkligen får mig som lyssnare att stanna kvar. Den lovar att något gott ska komma och det är inga falska löften.

Albumets bästa låt är ”Lucifer” som är som gjord för en roadmovie. Jag kan lätt se bilderna framför mig där huvudrollsinnehavarna stormar fram i en gammal Charger på en ödslig motorväg genom ett dammigt ökenlandskap någonstans i Nevada. Gitarrerna för stundtals tanken itll Thin Lizzy under sin glans dagar.

”Flanked by snakes” är en annan favorit som absolut har det som krävs för att bli en hit. ”Stay astray” är en annan låt där Johannas röst kommer till sin fulla rätt. Det finns egentligen ingen låt som inte håller måttet på albumet.

Starkt bidragande till Lucifers sound är Nicke Andersson som är en av Sveriges riktiga rockstjärnor. Med band som The Hellacopters, Imperial State Electric och Entombed och många fler har han varit en viktig kaffe i svensk rock och hårdrock under många år. I Lucifer har han tagit rollen som trummis, och låtskrivarpartner till Johanna.

Lucifer må vara bra på skiva, men det känns som om detta är ett band som upplevs bäst live. Men tills den chansen ges är ”Lucifer III” en värdig ersättare.

Lucifer. **Foto: Linda Åkerberg**

BB
Conny Bloom
Game! Set! Bloom!
(Mighty Music/Target Records)
Conny Bloom må vara mest känd som sångare, gitarrist och förgrundsfigur i Electric Boys, gitarrist i Hanoi Rocks och en rad ytterligare band och projekt. Och då handlar det främst om rock med engelska texter. Men som soloartist har Conny valt att skriva låtar med svenska texter.
Det är kanske lätt hänt att ett soloalbum i mångt och mycket låter som det artisten ifråga normalt gör med sitt band, men så är inte fallet med Conny Blooms soloprojekt.
Det är på inget sätt ett dåligt album, men trots ett antal genomlyssningar har jag svårt att ta till mig låtarna. Det är inte helt lätt att sätta fingret på vad det beror på. Det är ett gott hantverk, men det finns ingenting som sticker ut och låtarna håller inte. Kanske är det de svenska texterna som gör att jag inte riktigt hör musiken. Det finns en del rätt bra melodier, men de försvinner dessvärre bakom de svenska texterna.
Jag vill verkligen gilla det här albumet. Conny Bloom har alltid varit en av mina favoriter bland svenska rockers, men dessvärre måste jag erkänna att ”Game! Set! Bloom!” Passerar mig ganska obemärkt förbi.

BBB
Steve Earle & The Dukes
Ghosts Of West Virginia
(New West)
Steve Earle har gjort sig känd för att säga och sjunga om vad han tycker och han är inte rädd för att reta upp starka krafter i USA vare sig det handlar om religion, kapitalism eller maktmissbruk. Hans nya album handlar i stort om en tragedi som inträffade i gruvan Upper Big Branch i West Virginia 2010 där 29 arbetare förolyckades i samband med en brand.

Denna gång handlar det dock inte om att ge sig på någon eller några utan mer om att berätta om de 29 som miste livet och skildra deras livsöden. Det gör också att det är ett ganska mörkt och stundtals dystert album, men det griper ändå tag i mig som lyssnare när man tar sig tid att lyssna ordentligt på texterna. Steve Earle är en mästare på att få lyssnaren att känna sig som den del av berättelserna. Lyssna!

The Cadillac Three. **Foto: Big Machine**

BBBB
Reckless Kelly
American Jackpot/American girls
(No Big Deal Records)
Detta är inget dubbelalbum utan ett album som blev två separata album med en gemensam utgivning. Tanken var från början att bandet skulle spela in ett album med ett amerikanskt tema, men projektet växte och det blev två album. Det handlar dock inte om några album med typiskt patriotiska teman.

Jag måste erkänna att Reckless Kelly är en relativt ny bekantskap för mig, men bandet har funnits sedan mitten av 1990-talet och tog sitt namn från en australiensisk film med samma namn från 1993.

Kanske är det så att jag framöver kommer att kunna urskilja vad som egentligen skiljer dessa album åt, men just nu känns inte skillnaden så stor. Det är countryrock med samma berättelser som man kan hitta i låtar av artister som Bruce Springsteen, John Eddie och Danny Wilde. Vackra skildringar om hopp, drömmar, kärlek. Inte på något sätt nyskapande men tryggt och skönt som favoritfåtöljen hemma i vardagsrummet.

Det finns gott om bra låtar. ”Grandpa was a Jack of all trades” kunde lika gärna vara skriven och framförd av Waylon Jennings, vilket är ett mycket gott betyg. Andra favoriter på ”American jackpot” är ”Mona”, ”Company of kings” och ”Thinkin’ ’bout you all night”.

”American girls” innehåller också ett knippe riktigt bra låtar som ”I only see you with my eyes closed”, titelspåret ”American girls” som har lite Tom Petty-känsla över sig, ”All over again (Break up blues)”, Miss Marissa”... Lika bra att sluta lista låtar här, för jag kommer nog få med de flesta av låtarna på andra albumet.

När jag nu är helt såld på dessa båda albumen ska jag ta mig an den angenäma uppgiften att kolla upp bandets tidigare album, något säger mig att jag kommer hitta en del skatter där också.

BBBB
FM
Synchronized
(Frontiers Records)
Titelspåret ”Synchronized” är också albumets första låt och en fantastisk öppning på ett mycket bra AOR-album.

FM må ha några år på nacken men det låter fräscht och spännande. Som så ofta inom denna genren är det en samling fantastiska musiker, en otroligt bra produktion och ett knippe starka låtar. Det kan lätt bli lite för snyggt och intetsägande inom dagens AOR-rock, men inte med FM. Detta är ett album som kommer att finnas med länge. Lika tidlöst som bra. Roligt att det finns band som trots en lång karriär fortfarande har så mycket att ge.

BBB
Mike Tramp
Second time around
(SPV/Target)
När man inte kan åka på konserter är det tur att det finns inspelad musik att ta till, för utan musik skulle livet bli allt för tomt.

Mike Tramp har väl egentligen haft större framgångar med banden White Lion och Freak Of Nature, men jag gillar hans solomaterial bättre. Att han är en bra låtskrivare är det inget tvivel om. Inledande ”All my life” är en av hans bästa låtar. Musiken är lite poppigare än det han gjort med sina tidigare band. Det är tight och svänger bra. Det känns verkligen som ett album från ett väloljat band-maskineri vilket är ett gott betyg.

”Between good and bad” ger mig nästan gåshud med sina flirtar till Thin Lizzy. Det är en låt som fastnar och den första jag hörde från albumet, kanske inte så konstigt att jag lyssnade vidare, och det är jag glad för.

”Highway” är en bra rocklåt som gjord för att använda i en filmsekvens där huvudrollsinnehavaren glider iväg på en Harley eller i en gammal Mustang på en amerikansk motorväg. Mike Tramp när han är som bäst.

BBB
The Cadillac Three
Country fuzz
(Big Machine Records)
Rak enkel partyrock med en hel del countrystänk. Här handlar det inte om att lösa några samhällsproblem eller världskriser, snarare att komma bort från dem. Det handlar om fest, god mat, gott sällskap och inte mycket annat. Det röjer bra från första låten och det är onekligen musik man blir på gott humör av. Lite rött, vitt och blått blir det också, vilket säkert sticker lite i ett och annat öga, men som partyalbum är ”Counrey fuzz” helt rätt val för dig som gillar rockig country och en öl.

Arne Frukts Kvartett, Från vänster: Anders Hedström, Carl-Fredrik Eriksson, Jonas Tholin, Håkan Engborg och Nicklas Lychou. **Foto: Tony Berg**

Captain & The Crew. Från vänster: Henrik Berg, Bruno Yxenholt, Björn Johansson och Jimmy Östlund.. **Foto: Tony Berg**

Crash Pants. Henrik Olsson, K-G Hårdstedt, Stefan Gunnarsson och Mattias Fransson. **Foto: Tony Berg**

Fjärde Bandet. Från vänster: Mikael Esbjörnsson, Ylva Wåhlstedt, Klas Dannäs, Carl-Fredrik Eriksson och Andreas Galle. **Foto: Tony Berg**

Avenue med medlemmar från Säffle och Åmål. Anders Jarl, Niklas Bergsland, Tommy Olsson och Magnus Blom (Svensson). **Foto: Tony Berg**

Buffalo Sky. Från vänster Bengt Tollemark, Björn Jansson, Juha WIlkman och Denny Jansson . **Foto: Tony Berg**

The Fakes. En synthduo som bestod av Gert Nilsson och Jürgen Picha. **Foto: Tony Berg**

Deep Night Of Purple. Från vänster: Klas Kihlberg, Jimmy Östlund, Henrik Berg, Ronny Eriksson och Mattias Brandt-Wallin. **Foto: Tony Berg**

MUSIK/LOKALA VINYLER

Coronaviruset har ställt till det för många, inte minst musiker. Så passa på att ge lite draghjälp till de av våra lokala musiker som har vinylalbum att sälja. Ett album kostar inte mer än entrén till en konsert, men räcker mycket längre. Kontaktinfo finns under respektive album. Finns även med några mindre lokala musiker var album är värda att ha i din samling. Och ja, det finns en singel med på sidan.

Mark/Martin: Mark/Martin
(Åmål Records) **150:-**
amalrecords.se

Marcus Bohm & The Bang: 56
(Åmål Records) **150:-**
amalrecords.se

Mark Tholin: Charred Tree
(Åmål Records) **150:-**
amalrecords.se

Dan Viktor & Dan Magnusson:
Ferlin (Nacksving) **199:-**
072-562 15 11

Magnolia: På djupt vatten
(Transubstans) **150:-**
073-055 78 27

Magnolia: Svarta sagor
(Transubstans) **150:-**
073-055 78 27

Magnolia: Ta tjuren vid hornen
(Transubstans) **150:-**
073-055 78 27

Magnolia/Kometen
Ge ditt liv en chans/Ball of fire
(Transubstans) Singel **60:-**
073-055 78 27

Göran Samuelsson: Tupilak
(Fergus Record) **250:-**
goransamuelsson.se

Maddox Street: Ultraviolet
(Mad Ox) **229:-**
076-805 13 56

Lisa Lystam Family Band: III
(Ramasound) **250:- inkl frakt**
lisalystam.se

Heavy Feather: Debris & Rubble
(The Sign Rec) **239:-**
heavyfeatherofficial.bandcamp.com

Siena Root: Secret of our time
(M.I.G.) **230:-**
sienaroot.com

Seasick Steve: Can U cook?
(BMG) **239:-**
ginza.se

Seasick Steve:
Live At Third Man Records
(Third Man Records) **169:-**
ginza.se

Seasick Steve: Love & Peace
(Ada Uk) **239:-**
ginza.se

Foto: Tony Berg

Mikael Esbjörnsson
Åmål

Vad lyssnar du mest på just nu?
– Det är Weeping Willows, mestadels det senaste albumet ”After us” men även förra albumet ”Tomorrow became today”.
Vilken var den första skivan du köpte själv?
– Det var Björn Skifs och Blåblus ”Pinewood rally”, den har jag kvar än idag och musiken håller fortfarande.
Och vart köpte du den?
– Hos LT-Musik i skolbacken, de hade ju den bästa sorteringen i Åmål när det gällde skivor, sedan jobbade min faster Berit där.
I ditt tycke, vilken är den bästa skivan genom tiderna?
– Det får bli Derek & The Dominos album ”Layla and other assoerted love songs”. Delaney & Boonies musiker hade tröttnat på dem och hörde av sig till Eric Clapton och ville göra ett album. Dessutom fick de med sig Duane Allman, och det blev en fantastisk skiva
Bästa partyplattan för lördag kväll?
– J Geils Band, ”Blow your face out” en live-dubbel som är helt enorm.
Bästa söndagsplattan?
– Oscar Petersons ”Something warm”, en otrolig musiker och go musik en söndag att ta det lugnt till.

Foto: Kitty Lingmerth

Ida Bang
Stockholm

Vad lyssnar du mest på just nu?
– Det är Madison Cunningham.
Vilken var den första skivan du köpte själv?
– Jag minns inte vilken som var den första skivan jag köpte själv, men jag minns hur överlycklig jag blev när jag fick Nanne Grönwalls album ”Cirkus Homo Sapiens” i födelsedagspresent av en kompis. Jag måste ha fyllt typ 8 år.
Och vart köpte du den?
– Kommer inte ihåg.
I ditt tycke, vilken är den bästa skivan genom tiderna?
– Jag måste nog säga nånting med Bonnie Raitt, men svårt att välja vilken. Kanske ”Silver Lining”, den har i alla fall betytt mycket för mig.
Bästa partyplattan för lördag kväll?
– Typ best of med Little Richard eller något sånt!
Bästa söndagsplattan?
– Just nu är det Madison Cunninghams senaste platta ”Who are you now” eller Alabama Shakes men det är inte bara på söndagar.

SONIC YOUTH · LP

Me & My Rock-T-shirt

För några år sedan påbörjades ett projekt som fick namnet Me & My Rock-T-shirt. Tanken var att ställa ut bilderna vilket också gjordes i samband med Åmåls Fotofest ett år. Men efter ett tag försvann inspirationen, men nu är tiden mogen att fortsätta fotograferandet för en ny utställning. Så jag kommer att fotografera så många personer jag kan framöver i t-shirts med deras favoritartist logo/tryck på. De som ställer upp måste vara medvetna om att bilderna ska visas i utställningsform och förhoppningsvis också ges ut i bokform. Vill du vara med och visa upp din rock-t-shirt?

Skicka ett mail till info@amalsgrafiska.se så löser vi en plåtning.

Evert Lindström och Bo Jansson efter första seriesegern som tränarduo för Åmåls SK. **Foto: Tony Berg**

IFK Åmåls innebandyherrar någon gång på 1990-talet. Peter Thorin, Stefan Rosander, Tomas Jansson, Peter Carlsson, Lennart Lundberg, Patrik Rådberg, Patrik Mossberg, Mats Sjöberg, Fredrik Carlstedt, Birger Kjellstedt, Peter Nilsson, Markus Nilsson, Patrik Linge, Johan Pettersson, Henrik Andrén, Jonas Facht och Thomas Carlsson. **Foto: Tony Berg**

Stuart Baxter och Gerry Peyton vid ett besök på fotbollsgymnasiet, Karlberg 6 januari 2001. **Foto: Tony Berg**

Fengersfors IK:s Linnéa Brandt håller undan för en motståndare i hemmamatchen på Fengershof mot Rössö 16 september 2001. I bakgrunden syns Tina Tillqvist och Marie Svensson. **Foto: Tony Berg**

Sveriges damlandslag i handboll har lite roligt framför kameran inför en landskamp i Karlbergshallen, Åmål tidigt 1990-tal. **Foto: Tony Berg**

En handfull unga lovande handbollstjejer i IFK Åmål. Övre raden från vänster: Lotta Robertson Harén, Linda Persson, Mimmi Magnusson och Kristin Hauge. Främre raden från vänster: Annika Runelid, Pernilla Edqvist och Helena Carlström. **Foto: Tony Berg**

Åmåls SKs Garrett Nystedt i kamp med tre motståndare i en match i Åmåls ishall mot Nor IK 7 oktober 2017. **Foto: Tony Berg**

En handfull Tösse IF-spelare inför säsongen 1992. Övre raden från vänster: Mikael Andersson, assisterande tränare, samt Åke Thörnlund, tränare. Främre raden från vänster: Morgan Sehlin, Kent Johansson, Christer Jansson, Tomas Halling och Peter Sandin. **Foto: Tony Berg**

Moodestysplace

Maria Olsen Photography

www.moodestysplace.com

baretta magazine BM

Baretta Magazine nummer 9 kommer 30 augusti 2020

Redaktionen tar gärna emot tips om kommande evenemang, intressanta artikeluppslag, personporträtt och annat. Hör gärna av er på e-postadressen nedan, vår facebooksida eller direkt till någon av oss på redaktionen. Vi ses i augusti!

barettamagazine@gmail.com